

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Florian, Jean Pierre Claris de.; af Florian ; oversatte af O. J. Samsøe og Knud Lyhne Rahbek.
Titel Title:	<u>Skuespil</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : S. Poulsen, 1800
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

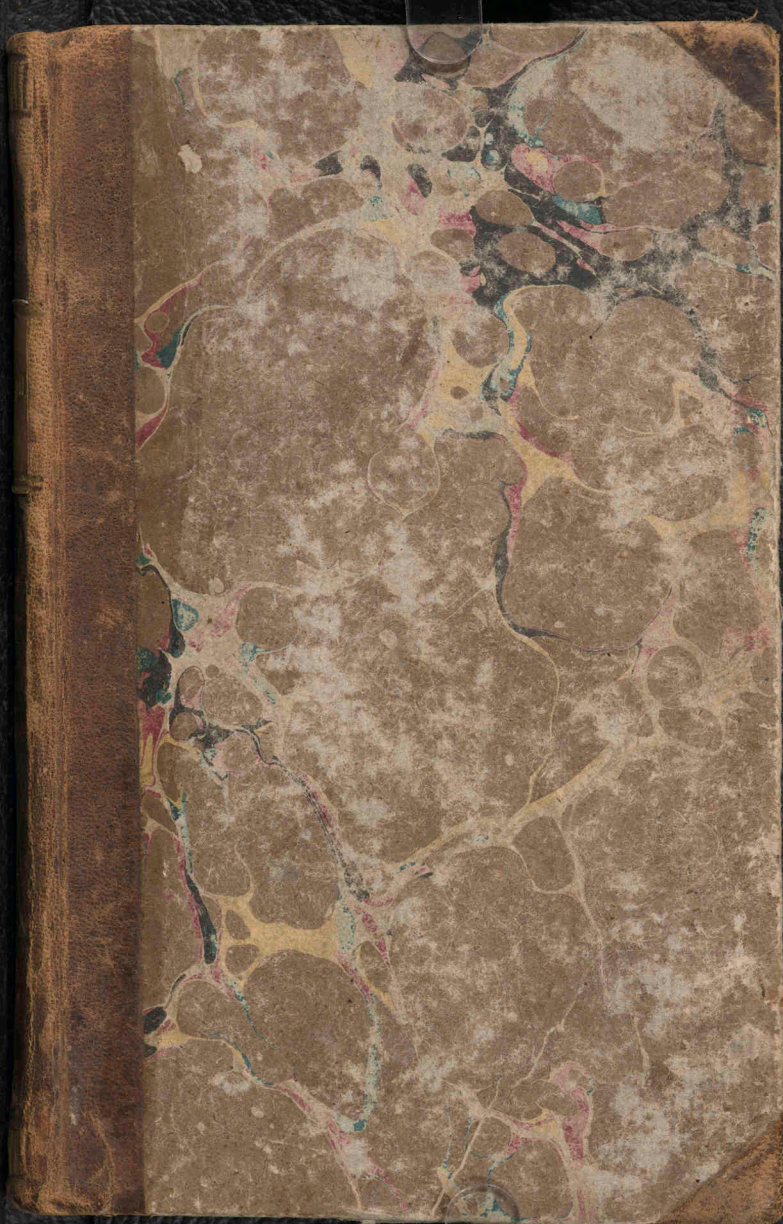
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56.-229-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1. 2 S 56 8°

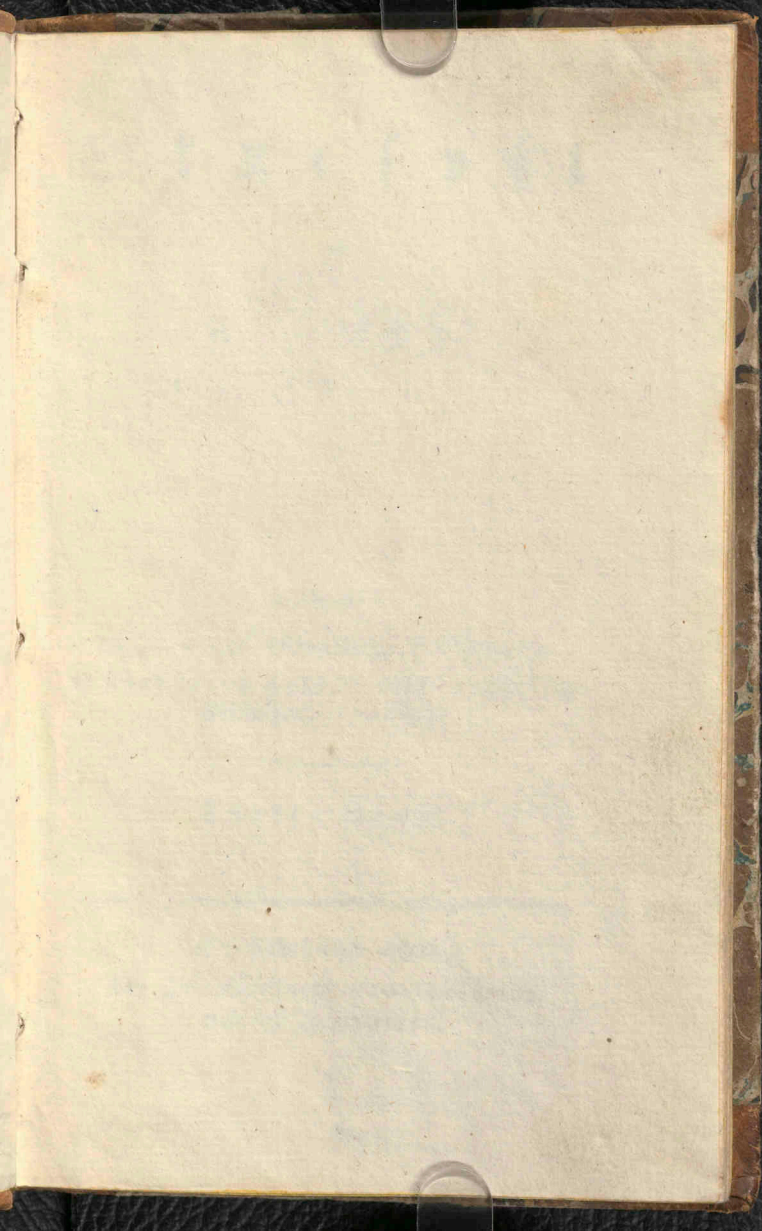
1 1 56 0 8 01626 4

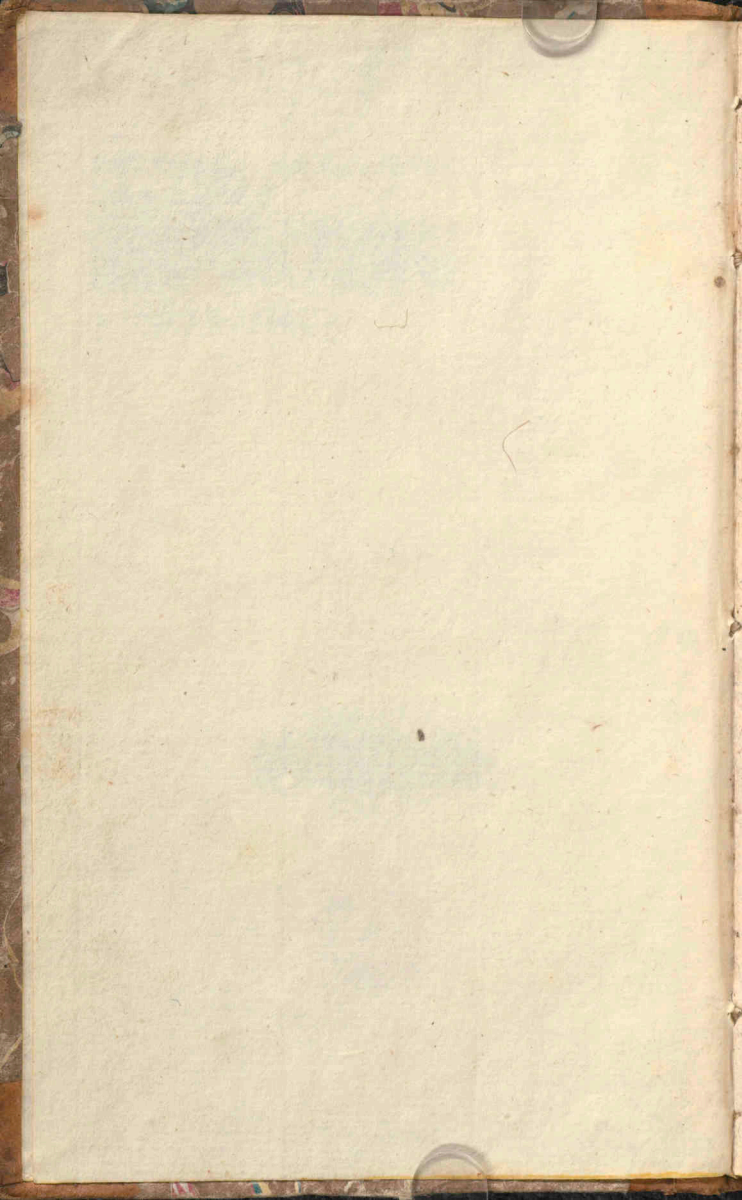
Det Kgl. Bibliotek

130025951566

S f u e s p i l

af

F l o r i a n.

oversatte

ved forrige Page-Informator D. J. Samøe,
og Knud Lyhne Rahbek, forhen Professor ved
Kiøbenhavns Universitet.

Første Bind.

Kiøbenhavn 1800.

Paa Hofboghandler S. Poulsens Forlag
trykt hos P. Poulsen.

Samsøes og min

ældste Veninde

Madame J. C. Rosing

helliges

dette hans og mit fælles Arbeide

af

hans og hendes ældste Ven

See mine første Hæderstitler her!

Hvert andet Krav paa Noes og Navn forsvinde,

Naar jeg kun findes maae den Hæder værd,

At Samsøe var min Ven, De min Veninde.

December 1799.

K. L. Mahlet.

I n d h o l d.

	Side
De to Søbler, Lustspil i 1 Act, oversat ved Rahbek. " " "	1
Huuslig Lykke, oversat ved Samsøe. " " "	35
Den gode Fader, ligesledes ved samme. " " "	79
Den gode Moder, ligesaa. "	133

De to Sædler.

Lystspil i 2 Act og Prosa,

oversat ved Rahbek.

P e r s o n e r n e :

Lubin, Argentines Elffer.

Argentine.

Scapin, Lubins Medbeiler.

Første Scene.

Lubin (eene med en Sæddel i Haanden).
Det er den første Gang, jeg er ret glad ved,
jeg kan læse. Hvilken Lykke! hun elsker mig.
Nu er jeg vis paa det; hun har sagt det,
hun har skrevet det, og Argentine kan ikke
lyve: hun har for smuk en Mund, og for hvid
en Haand til at bedrage. Jeg maae læse
hendes Sæddel nok engang: (læser) "Vær roe-
lig min Ven! Din Medbeiler maae slet ikke
foruroelige Dig. Jeg elsker Dig! Jeg
elsker Dig! Jeg tør ikke kysse det Ord,
jeg er bange for, jeg skal slette det ud. (Han
bliver ved at læse) "Mit Hierte hører Dig
til for stedse; min Haand skal Du faae, naar

Du vil." Naar jeg vil! jeg har ikke gjort andet, end vildet det, lige siden jeg lærte at kiænde hende. Mit kiære Brev! mit gode Brev (kysser det) Nu ingen Uroelighed mere! Den snaus Scapin narrede mig. Han lader, som han elsker Argentine, og mangen Gang tage de Elskere, som lyve, Luven fra de Elskere, der sige Sandhed. Til Lykke er Argentine ikke af de Tanker. Lad mig nu gaae hen at takke hende, og bestemme en Dag til vor Giftermaal. O! hvor det vil være deiligt den Dag! (han gaaer, og kommer igien) Der er dog een Ting, der gjør mig ondt: Argentine har Penge; og jeg har ingen Ting, jeg! jeg vilde, jeg var riig, eller hun var fattig. Naar der saadan er Penge paa den eene Side, og ikke uden Kiærlighed paa den anden, jeg veed ikke, men det gaaer aldrig saa godt, som naar Alting er lige, og der er bare Kiærlighed mod Kiærlighed. Jeg maae gjøre, hvad jeg vil, saa kan jeg ikke blive riig; hver Maaned sætter jeg min Løn i Lotteriet; men mine Nummere blive altid paa Bunden. Jeg har endnu taget 3 til denne Trækning, her er de (tager en Lotterie-

sæt:

fæddel frem) 7, 19, 48. Jeg har sat 2 Rigsdaler paa den Terne, kommer den ud, saa er min Lykke giort, og jeg byder min kiære Argentine den, kommer den ikke ud, saa tager jeg næste Trækning alle 90 Tal, og saa skal vi dog see, om ingen af mine Nummere skal komme ud. Imidlertid vil jeg gaae til Argentine . . . Men der er Scapin! . . . lad mig giemme mit Brev, og bie, til han er afsted. (Lægger Brevet i Lommen.)

Anden Scene.

Lubin. Scapin.

Scapin. God Dag, Lubin!

Lubin. Siener min Herre!

Scapin. Hvad min Herre! Du snakker altid, som Du var vred. Saadan er jeg ikke, og . . .

Lubin. O jeg veed ret godt, at vi to ikke er hinanden lige.

Scapin. Men Du betænker det ikke, min Ven! fordi vi begge to ere forlobte i een
Pige,

Dige, skal vi derfor hade hinanden? Et Fruentimmer er ikke værd, at to ærlige Karle skal blive Venner for.

L u b i n. Naar to ærlige Karle skal kunne blive Venner, saa maae de først være ærlige Karle begge to, og . . .

S c a p i n. Ah Monsieur Lubin!

L u b i n. Monsieur Lubin kan ikke lide ham, det siger jeg ham reent ud. Al min Lykke beroer paa Argentine; jeg veed ikke, vil ikke, kan ikke andet, end elske hende; og han, som det bare er om hendes Penge at gjøre, han lader, som han ønskede hendes Person. Han vil kanskee staae hende an, før jeg: for een, der slet ikke er forliebt, har sit heele Hoved til at behage, og jeg har derimod intet. Alt det ærgrer mig, og jeg ønskede, han var langt herfra.

S c a p i n. Min kiære Lubin! man maae dog vænne sig til Rivaler; Du er rigtig nok en vakker Knæst, men der er de, som ikke er bange for det. Du kom dog til at skikke Dig i det, om Argentine ikke lod Dine Fortienester vederfares Det!

L u b i n. Det skulde jeg; vær ikke bange for det. God Nat!

S c a :

Scapin. Hvor skal Du hen?

Lubin. Hen at see dem trække Lotteriet.

Scapin. Det er trukket over for en heel Time siden; jeg har Nummerne iommen; her er de: 7, 20, 48, 12, 19.

Lubin. Hvad siger Du? o hie lidt. (tager sin Sæddel op). Er syv der?

Scapin. Ja.

Lubin. 19 ogsaa.

Scapin. Ja.

Lubin. Og 48 ogsaa?

Scapin. 48 ogsaa.

Lubin. O Du spørger.

Scapin. Nei min Troe gjør jeg ikke; see selv.

Lubin. Min Lykke er giort; min Terne er kommet ud! hvor jeg faaer Penge! det er rart; mit Giftermaal bliver bare af Kiærlighed.

Scapin. Hvorledes? (seer paa Sæddelen) Han har min Troe! Niet. Den Knægt er grumme lykkelig.

Lubin. Den Terne har jeg længe luret paa; jeg er vis paa, jeg har været lige ved

ved den de 30 Gange; endelig fik jeg den fat.
(Lægger Sæddelen i samme Lomme.)

Scapin (affides) Hvis jeg kunde faae
Fingre paa den Sæddel.

Lubin. Farvel! jeg vil gaae hen efter
mine Penge; og saa vil jeg lægge dem for de
nydeligste Fødder i Verden.

Scapin. Wie lidt; Du veed ikke en-
gang, hvor Du skal hen efter Dine Penge.

Lubin. Nei!

Scapin. Wie! saa skal jeg sige Dig,
hvor den boer, Du skal have dem af. (Under
det øvrige af denne Scene, søger Scapin be-
standig at stæle Lubins Sæddel, og denne for-
plumrer ham bestandig) Du veed, hvor Pa-
læet er?

Lubin. Ja!

Scapin. Nu! der er det.

Lubin. Paa Palæet?

Scapin. Ja! det er at sige . . .
Nei! . . . førend Du kommer ind der, seer
Du paa høire Haand en Port . . . See! . . .
der er nu Palæet, der! . . . paa høire Haand
er der en Port . . . en guul Port.

L u =

Lubin. En guul Port?

Scapin (hurtig). Ja, Du kan ikke tage fejl af den. Du banker, de lukker Dig op, Du kommer ind, Du seer en Trappe paa høire Haand, den gaaer Du op ad; i første Etage finder Du en lille graa Dør, en Klokkestreng med en Hummerklo; Du ringer: der kommer en Tiener, jeg vilde tale med Hr. Collecteuren. Vær saa god, og trin ind; man følger Dig til hans Contoir, Du viser ham Din Sæddel; hurtig! Penge til den gode Herre! 100 hundrede Dalers Lapper; vil De see, om det er rigtig (Lubin seer, Scapin stæser Sæddelen). Man tager Din Sæddel, og saa er det forbi.

Lubin. O! det er som Gud i Høse. Ligesom en guul Port, en graae Dør, en Hummerklo, en Tiener, Trappen, og Penge, det er som Gud i Høse. Jeg løber strax derhen. Skamfærd, havde Du ikke været, havde jeg dog været forlegen. Tak skal Du have.

Scapin. Intet at takke for. God Nat min Ven! glem ikke den gule Port.

Lu

Lubin. O! den skal jeg nok hitte!
(gaaer.)

Tredie Scene.

Scapin. (eene)

Hvis man ikke sørgede for, at rette lide paa det, blev der ingen lykkelige. uden saadanne Toffer. Man maae nok sige, at Lykken er de Daarliges Formynder; jeg har sat hundrede Gange i Lotteriet, og har aldrig kunde faaet noget; dette er det første. Hvad Collecteur mon den er fra? (aabner Sæddelen) Ah! jeg har taget feil! man maae dog ret være uslykkelig! hvad! jeg kan ikke engang vinde i Lotteriet, naar jeg stjaeler Sædler, som har vundet. Dette er ikke andet end et Brev, (læser) "Vær roelig min Ven! Din Medbeiler maae slet ikke foruroelige Dig. Jeg elsker Dig. Mit Hierte hører Dig til for stedse; min Haand kan Du faae, naar Du vil." Det er rene Ord! den Sæddel er fra Argentine. Ah! han kan faae hendes Haand, naar han vil! det er ikke saa afgjort; jeg skal føre mig min Ubehændighed til Nytte;

Nytte; og siden jeg gif glip af Lotteriesæddelen, skal jeg tage Gavn af denne her. (Banker paa Argentines Dør) Zfr. Argentine!

Fierde Scene.

Argentine. Scapin.

Argentine. Ah! er det ham, Monsieur Scapin.

Scapin. Ja Zomfrue! altid den samme.

Argentine. Desværre for ham!

Scapin. Altid uheldig, men derfor ikke mindre forelsket i Dem.

Argentine. Han er alt for artig, for jeg holder ikke desmere af ham derfor.

Scapin. Jeg veed det altfor vel, Zomfrue; og det gjør mig saa meget mere ondt, som det ikke gaaer alle Deres Elskere saadan. Der er een, Deres Hierte har udkaaret, og som de skriver saadanne kælne Breve til.

Argentine. Hvordan? hvad skal det sige? Monsieur Scapin! han gjør meget ilde i
at

at forlade sin sædvanlige Rolle; det er dog bedre at være keedsommelig end uforkammet.

Scapin. Om Forladelse Jomfrue! jeg vilde snakke med Dem om et vist Brev, der løber omkring, og som onde Mennesker paaftaae, De har skrevet Monsieur Lubin til. Det Brev har jeg vilde bragt Dem igien, men jeg skal vel tage mig vare, siden det var at tilside sætte den Erbødighed, jeg skylder Dem.

Argentine. Han bringer mig det igien? O kiære Scapin! jeg beder! forklar sig! . . . er det sandt, han elsker mig, kan han let tænke . . .

Scapin. Tilforladelig elsker jeg Dem, og jeg haaber, De i Dag skal erkiende, hvor De har gjort mig Uret. De kiender Jomfru Violette, som boer tæt herved; hende er Monsieur Lubin forliebt i, og til sikkert Beviis paa sin Hengivenhed, har han opoffret hende en Sæddel, som, han sagde, var fra Dem. Der er den.

Argentine. O Himmel!

Scapin. Mamsell Violette, som ikke holder af Dem, fordi hun ikke er saa kion som De,

De, havde ingen Noe paa sig, før hun fik betroet denne Sæddel til alle sine Veninder. I Morges, som jeg gik igiennem Alleen, hørte jeg Foggerlee, og saae Folk stimle sammen; det var Monsieur Mezzetin, Monsieur Trivelin, Monsieur Pascariel, som Deres Sæddel gik rundt imellem. Den eene havde et Indfald, den anden sagde et Sprikvort. Jeg tilstaaer, jeg kunde ikke styre min Brede. Det vil De forlade mig; jeg gav mig i Kast med dem alle tre, især med Trivelin, som havde Sæddelen; jeg truede ham, han blev bange, og gav mig den; jeg kom med den til Dem, og til Belønning for min Nidkærhed, veed De selv, hvorledes De tog imod mig.

Argentine. Jeg tør hverken undskyld mig eller takke Dem; jeg maae alt for meget rødme over, hvad jeg skylder Dem, og hvad jeg har gjort for en anden.

Scapin. Jomfrue! det skulde være mit Livs Lyksalighed at have Dem selv, og ikke Deres Lyst til at hævne Dem, at takke for Deres Hierte, men jeg er for forelsket, til at tænke

tænke saa fint, og jeg bliver endnu det lykkeligste Menneske, hvis Lubins Troeløshed . . .

Argentine. O! tael mig ikke om ham; hans blotte Navn gjør mig rasende. Vidste De, hvorvidt han har drevet sin Falskhed Nei det er ikke mueligt at forestille sig. Og jeg, som troede, jeg kiendte ham saa vel Aldrig skal jeg tilgive mig det, og bestandig erindre det, for at hade ham desmere.

Scapin. Nok! nok! han kommer.

Argentine. Jeg vil ikke see ham.

Scapin. Tvertimod, bliv De, for ret at ydmyge ham, og straffe ham, som han fortjener.

Femte Scene.

De forrige, Lubin.

Lubin. (uden at blive Argentine vaer)
 Pokker komme efter Dig med Din gule Port!
 Jeg har banket paa alle gule Porte, og faldet
 Dørre paa hvire Haand, og kunde ingen Col-
 lecteur finde. Kom nu selv, og viis mig . . .

(bli-

(bliver Argentine vaer) Ah! der er hun! Jeg har saa meget at fortælle Dem; men naar jeg seer Dem, kan jeg ikke huske nogen Ting mere, og naar jeg er langt fra Dem, sa' der det mig ind i saadan en Hast, at jeg er nærved at qvæles; jeg troer der bliver kun eet Raad til at huske dem; det er at see paa Dem med tilluskede Øine, for ellers er det mig umueligt at tænke paa andet, end at see Dem. (til Scapin) Gaae Din Vei! Du er os i Veien.

Argentine. Nei! han kan bie! han skal ikke være mig i Veien.

Scapin. Efter den Maade, hvorpaa Tomfruen har forklaret sig om Dig, efter de skriftlige Forsikringer, hun har gjort Dig om sin Kiærlighed, synes jeg ikke, noget kan være Dig i Veien.

Lubin. (sagte til Argentine) De har da sagt ham alt . . . Hm? . . . De har sagt ham alt . . . (Scapin leer) Han seer ud, som han havde Snu om noget. Monsieur Scapin! vær saa god, og lad os forklare os. Han holder af Sfr. Argentine? ikke sandt?

Scapin

Scapin. Jo vist holder jeg af hende:
hun veed det nok.

Lubin. Nu! jeg, jeg holder ogsaa af
hende, og jeg holder ikke af, at andre holde af
hende. Saa siden vi da nu her staae for hende,
saa kan hun sige os, hvem af os to hun har
syntes bedst om, paa Vilkaar, at den anden
skal pakke sig strax i al Stilhed, og ikke mere
gaae den lykkelige i Veien, som hun har valgt;
er han enig deri, Monsieur Scapin!

Scapin. Slaae til, Monsieur Lubin,
hust vel paa, hvad han selv siger; Jomfruen
skal vælge, og den, hun giver Kurven, skal ikke
mere have ringeste Fordring.

Lubin. Hiertelig gierne! (leer) O!
hvad han er dum!

Scapin. Nu Jomfrue! De har hørt
vor Accord, det er nu Dem, der skal dømme
os imellem.

Lubin. Ja, det er Dem, der skal
dømme os imellem. (affides) O den Dumrian!

Argentine. (affides) Jeg bliver ukuf-
telig; men jeg vil hævne mig.

Scapin. Nu, Jomfrue.

Argentine. Nu da! jeg skal forklare mig; mit Valg er for længe siden gjort; jeg har endog skrevet den det til, jeg har valgt: den af de to, der har en Seddel fra mig, behøver blot at vise mig den, og jeg giver ham min Haand.

Lubin. Det er reent, det. (Scapin rager i sin Lomme.) Ja, søg du, søg du! du finder den vist ... Der er den, Seddelen. (Lager Lotterieseddelen op.) Der er den: altsaa farvel, Monsieur Scapin, farvel! man har ikke mere den Ære at see Dem her.

Argentine (levende.) Lad os see ... Det er en Lotterieseddel.

Lubin. O ja! Beed De ikke det? Lykken er kommen over mig i Dag, jeg har vundet en men hvor har jeg dog gjort af min anden Seddel? den er ikke den bedste? jeg skulde dog aldrig have tabt den?

Scapin. Kanskæe jeg har fundet den. See der, Gomsfrue! der er en Seddel, jeg troer, den er fra Dem.

Argentine (læser.) Vær roelig, min Ven!

Eubin. Ah! det er min, Du har stiaalet den fra mig.

Argentine. Stiaalet den fra Dig? saa Du troer at narre mig til det sidste Dieblif? Nei, Forræder! jeg kiender Dig. Gaae til Violette, gaae, og bring hende mine Breve, sig hende, Du opofrer mig for hende; og kom saa' igien, og soærg mig, at Du tilbeder mig; vov paa at komme igien, at snakke, bare at see til mig. Forræder! Nedrige! Du har bedraget mig; men Du skal ikke bedrage mig tiere, og min Havn skal ikke lade det blive ders ved. Og De, Scapin! behold denne Seddel; jeg har lovet min Haand til den, som har den; jeg skal holde mit Ord, det kan De lide paa. (Gaaer.)

Siet:

Siette Scene.

Lubin. Scapin.

(See paa hinanden uden at snakke)

Lubin. Men hvad vil alt det da sige? hvor kommer det, jeg ikke har min Seddel? at Du har den, Du, og at Argentine for ingen Ting taler mig saadan til?

Scapin. Jeg veed af ingen Ting, min Ven! Argentine har selv givet mig Seddelen, og sagt, det var mig, hun vilde have.

Lubin. Men Seddelen den er min; jeg kiender den godt, jeg har snart slidt den op med Kys. Hvor har Argentine kunde sagt Dig det? Hun lod mig høre, at jeg holdt af Violette, jeg, som aldrig har holdt af noget andet i Verden end Argentine? Er jeg nu ulykkelig nok? Ak! jeg sagde nok i Morges, jeg var for lykkelig; det kunde ikke vare ved. Du skal da ægte hende, Du?

Scapin. Nu ja! siden hun saa vil.

Lubin. Hør! jeg raader Dig at gaae
 Dit Vei! for jeg kunne let prygle Dig, saa
 der kunde skee Opsættelse i Dit Giftermaal.
 Ah! det er kanskee bare et Skiemstykke af
 Dig, jeg havde Seddelen i Lommen, og saa
 har Du stiaalet den fra mig.

Scapin. O, min Ven! hvad Du
 kiender mig slet! Du havde en Lotterieseddel
 i samme Lomme, den var 10000 Daler værd,
 havde jeg kundet stiale fra Dig, havde jeg nok
 taget den.

Lubin. Gid Du havde taget den, og
 ladt mig beholde mit Brev! hvad skal der nu
 blive af mig! hun elsker mig ikke mere; hun
 vil gifte sig med en anden. (Græder.) Ah!
 jeg bliver ganske ene i Verden. Jeg maa see
 til at døe, inden Brylluppet bliver. (græder.)

Scapin. Det gjør mig ondt for dig,
 min Ven! og mit Venskab for Dig vinder
 Seier over min Kierlighed. Hør engang,
 Argentine har lovet at ægte den, der bringer
 hende hendes Seddel; Seddelen har jeg:
 den vil jeg give Dig, naar Du giver mig Lot-
 terieseddelen i Stæden.

Lubin. Kom, kom hurtig! der, der er den! aldrig i mine Dage har jeg gjort saa godt Bytte!

Scapin. Jeg ikke heller. (De bytte Sedler)

Lubin (til Argentines Seddel). Ah! er han nu der igien, min Herre! og hvorfor løb han fra mig! lille Utaknemmelige! lille Fusentast! vil han tiere fryge Verden om? vil han tiere gaae hen, og lade sig fange af Tyrker, at jeg skal løse ham ud? lad sig ikke det falde ind; for jeg har intet mere. Kom, jeg vil forlade dig dine Synder; et Kys! (kysser den) og lad saa alt være glemt.

Scapin. Hør nu! saa den Seddel nu er min?

Lubin. Jh, ja vist; den Sag er afgjort. Jeg har givet Dig en Seddel paa Ihændeheren, Du har givet mig een paa Ihændeheren; jeg ønsker bare, min maa blive mig ligesaa let udbetalt, som din Dig; men jeg er bange, den Skielm skal desertere igien; jeg vil bringe ham hjem til hans Jomfrue!

Gaae

Gaae nu! jeg beder Dig; for jeg vilde tale ene med hende.

Scapin. O! det er ikke meer end billigt. Farvel, min Ven! jeg er i Sandhed glad over, jeg har gjort Dig en Tieneste. Saadan er jeg; jeg har et ømt Hjerter; jeg har aldrig kundet modstaae Taarer.

Lubin. Gaae, gaae, og lad Dig betale: dit Hjerter er ved den gule Port, hvor Du skal have Penge.

Scapin (affides.) Jeg vil skjule mig paa Hjørnet, for at see, hvordan han bliver modtaget.

Syvende Scene.

Lubin. Argentine. Scapin (skult.)

Lubin (banker.)

Argentine. Hvem er der? (i Vinduet) hvad? er det ham? han tør endnu see til mit Huus? han bilder sig maaskee ind at gaae derind? han troer

L u b i n. Nei! jeg forslanger ikke at komme ind; De er alt for vred; jeg vil bare sige Dem tre Ord, om De vilde have den Uleilighed, at komme ned, og . . .

A r g e n t i n e. Jeg vil ingen Ting høre! lad mig være i Fred, og skaar mig for hans forhadte Ansigt! (lukker Vinduet.)

S c a p i n (affides.) Godt! jeg vil hente mine Penge, og saa komme igien til A r g e n t i n e, jeg tænker nok baade at faae hende og de titusende Daler.

Ottende Scene.

L u b i n (ene).

Jeg er ret ulykkelig. Jeg kan ikke faa meget som komme til at vise hende min Seddel. Spilder jeg dette Dieblif, er alting ude: for den Skielm S c a p i n kommer igien, og viger ikke herfra. Nu! Mod! jeg føler, jeg quæles, jeg brister af Kummer; men jeg maa bide med at bide til i Aften. Lad os see nok engang . . . (banker.)

A r g e n t i n e. Hvem er der?

Niemand

Tiende Scene.

Lubin. Argentine (i Vinduet.)

Argentine. Er det ham endnu?

Lubin. Bliv ikke vred: jeg forlanger ikke mere at snakke med Dem, siden De ei vil have det; men jeg beder Dem bare tage Deres Seddel igien.

Argentine. Har han den! men den Ulykkens Seddel løber jo al Verden om. Nu! nu kommer jeg.

Lubin. Ah! jeg begynder at fatte lidt Haab igien. Jeg har intet at bebreide mig; jeg elsker hende, jeg har altid elsket hende, hun har elsket mig: naar man samtykker i at høre een, som man har elsket, og er elsket af, saa kommer det af, man har Lyst til at troe ham... Der er hun!

Argentine. Glem ikke, at jeg ingen Forklaring vil have om det Forbigangne. Stig mig bare, hvor det kommer sig, han har min Seddel?

Lubin. Der! der er den; den er vel min; den er alt mit Haab og al min Lykke! men da Lykken er ingen Ting værd, naar man er lykkelig uden Deres Minde, vil jeg give Dem den igien, hvis De ikke tillader, at jeg maa beholde den.

Argentine. Nei! tilforladelig ti der jeg ikke. (Hun tager Seddelen igien.) I har giort saa uværdigt et Brug deraf! gaa hen at opofre min Seddel til et andet Fruentimmer!

Lubin. Et andet Fruentimmer! O, mit Hierte er mit Vidne, der er kun een eneste i Verden for mig, og naar jeg tager mit Hierte til Vidne, er det, som jeg tog Dem selv.

Argentine. Men see, den Seddel sendte jeg ham i Gaar, og i Dag har Scapin bragt mig den igien.

Lubin. Har Scapin bragt Dem den igien. Til mig sagde han, De havde givet ham den. Nu er jeg vis paa, han har staalet den fra mig.

Argentine (affides.) Det var Scapin nok i Stand til. O! gid han sagde Sandt!

Lubin. Men betenk dog, at jeg nu har effet Dem i to Nar, at De altid har seet mig den samme. Troer De, jeg kunde forstilt mig saa længe? — fiere Veninde! (hun seer paa ham.) Jomfrue Argentine! om Forladelse for, at jeg har ladet mig bestaae.

Argentine. Men hvor kommer det, han har Seddelen; hvem har givet ham den?

Lubin. Lotteriet.

Argentine. Lotteriet! har min Seddel været paa Lotterie? Scapin havde den nu nyelig; har han da givet ham den?

Lubin. Ikke givet den, men solgt den.

Argentine. Forklar Dem!

Lubin. Nu! jeg maa sige Dem alt. Jeg havde i Morges vundet en to Rigsdalers Terne i Lotteriet

Argentine. En to Rigsdalers Terne. Det er en forstræffelig Summa.

Lubin. Ja! de sige, det skal være mange Penge. Til Lykke havde jeg endnu ikke
faaet

faaet den betalt; da nu Scapin saae, jeg var saa bedrøvet, foreslog han mig at bytte min Lotterieseddel bort for dets Seddel.

Argentine. Og det gjorde Du?

Lubin. Jeg havde gierne givet Tilgift til, havde han forlangt det.

Argentine (omfavner ham.) Kiære Ven! Du er uskyldig, jeg skal elske Dig, saa længe jeg lever; dette sidste Træk lader mig føle Dit sande Bærd.

Lubin. Hvad Pokker! Du gjør da meget af Folk, der gjør godt Kjøbmandskab?

Argentine. Jeg beder Dig om Forsædelse for jeg ei kiendte Dig bedre: behold min Seddel, jeg gientager, jeg sværger Dig til, jeg elsker Dig, jeg skal aldrig elske uden Dig, og endnu i Aften skal Du være min Mand.

Lubin. Du elsker mig igien? O hyilfen Glæde! (han kysser hendes Haand). O, gode Veninde! sig mig det ikke tiere! der tørde igien hendes mig noget Ondt. Lad mig see paa Dig; jeg skal nok see det, uden at Du behøver at sige det.

Ar.

Argentine. Kom! Din Lykke er vis, i det mindste saalænge mit Hierte er Dig nok.

Lubin. Oh! hvor det er længe siden, Du talte saadan! hør! gjør mig den Fornøielse, og sig mig, hvad der staaer! (viser hende Brevet.)

Argentine. Jeg elsker Dig.

Lubin. Hvordan siger Du?

Argentine. Jeg elsker Dig.

Lubin. Lad nu mig ogsaa læse. J e g, Jeg (han staver) e l s k e r, elsker, d i g, dig, jeg elsker dig . . . Det Ord er alt for kort; jeg vilde det var hele Alphabetet.

Argentine. Jeg skal sige Dig det hele min Livstid! Men lad mig nu see til at skaffe Dig Din Seddel igjen, han har stiaalet fra Dig.

Lubin. Hvad? hvilken Seddel?

Argentine. Din Lotterieseddel?

Lubin. O nei, min gode Veninde! Risbet er sluttet; lad os ikke tale mere om det, han vilde kanske have det omgjort, og have denne Seddel igjen . . . Nei! nei! alting er i

Dig-

Rigtighed Du elsker mig, min Lykke er gjort.

Argentine. Tys! jeg hører Scapin! Skul Dig inde til vores, og kom ikke frem, før jeg kalder paa Dig.

Lubin (i det han gaaer ind) Saa kaldt brav snart.

Argentine. Ja, ja! lad Du kun mig raade!

Lubin (kommer igien.) Kaldte Du?

Argentine. Ih nei! min Ven! Skul Dig dog! der er han! den Skielm gaaer endnu med Seddelen.

Tiende Scene.

Argentine. Scapin.

Scapin. De Satans Collecteurer viser een altid bort til i Morgen. (Han bliver Argentine vaer, og putter Seddelen i Lommen). Ah! jeg gif til Dem, min smukke Argentine!

Ar

Argentine. Jeg er ogsaa ret glad ved at møde ham. Han veed ikke, hvad her er forefaldet i hans Fraværelse?

Scapin. Neil! hvad er der forefaldet?

Argentine. Den elendige Lubin har været saa uforfæmlet, at vise sig for mig; men jeg tog saaledes imod ham, at Lysten nok forgik ham til at komme igien.

Scapin (leende.) Jeg saae det altsammen, Gomsfrue! jeg stod paa Hjørnet, da De slog Vinduet i, uden at vilde høre ham. Men lad os tale om noget, som ligger mig mere Lag paa. De veed nok, hvad De lovte mig nys.

Argentine (affides). Godt! Ja! jeg skal holde ham Ord; men jeg er glad ved først at have en Forklaring med ham. Jeg tager en Mand, for at være elsket; altsaa, min kære Scapin! dersom han mener mig det ret ærligt, haaber jeg, han skal gjøre min Lykke. Takket være mit unge Herskabs, Frøken Rosalbas Godhed, er jeg riig, og forlanges ei, at min Mand skal være det; jeg vil give

give ham mit Hierte, og alt, hvad jeg eier, og begiærer ikke andet af ham, end hans Rierighed; sliiz mig da ret oprigtig, om han elsker mig, og elsker mig ene?

Scapin. O Jomfrue! jeg vilde ønske, jeg kunde alle muelige Gæder, for at tilsværge Dem, at, saalænge jeg lever . . .

Argentine. Hør! jeg er mistroisk; da han kom, havde han et Stykke Papiir i Haanden, som han omhyggeligen skjulte; jeg er sikker paa, det er et Brev fra et Fruentimmer. Jeg vil, han skal give mig det; det fordrer jeg; ellers maa han lade mig fare. Jomfrue Violette har jo fundet en Elsker, der opofrede hende mine Breve; jeg vil være ligesaa lykkelig, som Jomfrue Violette.

Scapin. Det vil falde mig vanskeligt, at fornøie Dem heri, for endnu har aldrig noget Fruentimmer skrevet mig til i mine Dage.

Argentine. Det er Udflugter, for at slippe for at vise mig det Papiir, han havde i Haanden, og hans Afslag bestyrker mig i, hvad jeg troede.

Scapin

Scapin. Jeg vilde tilforlædlig, at De satte min Kierlighed paa vanskeligere Prøve, De vil blive meget forundret, naar De seer, det ikke er andet end en Lotterieseddel. (Argentine tager den.)

Argentine. Nu har jeg den da, og har narret den største af alle Skielmer. Lubin! Lubin!

Ellevte Scene.

De Forrige. Lubin.

Lubin. Hvad! hvad er der da? har han staalet noget fra Dem?

Argentine. Nei, min Ven! jeg har tvertimod faaet igien fat paa Din Seddel. Der er den; nu er Du den rigeste af os to, og gjør min Lykke. Og han, Monsieur Scapin, som troede at narre mig, og som blev selv narret, ham raader jeg til, altid at gjøre saa godt Riibmandskab, som han her har gjort; men han maa lære, bedre at passe paa, hvad han

han har. Farvel! vi gifte os og nyde vore
Midler.

Lubin. Den arme Dievel! det gjør
mig ondt for ham. Hør, Scapin! Fruens
behøver en Tiener! vil Du, tage vi hellere
Dig, end en anden.

Argentine. O nei! ikke det: han
er ikke tro nok. Farvel, Monsieur Scapin!
Monsieur Pandolfo, min Frøkens Fader,
tager om faa Dage tilbage til Bergamo: Lu-
bin og jeg tager med ham. Har han nogen
Commissioner at give os i de Egne, skal vi
med Fornøielse tage os dem paa; men vil han
gøre Lykke her i Landet, saa kom ihu, at man
aldrig skal sætte Splid imellem to Elskende,
for de forlige sig altid paa dens Beføstning,
der satte Splid imellem dem.

(De gaae.)

E

Solvs

Tolste Scene.**Scapin (ene.)**

Det, der trøster mig, er, at jeg intet
ovede af mit, og at der var meget for mig
at vinde.

E n d e.

Huus:

H u s l i g E y f f e.

Comedie i 1 Act af Florian.

oversat af Gamsøe.

Personerne:

Lubin.

Argentine, hans Kone.

To Børn paa sex til syv Aar.

Froken Rosalba.

Mezzetin.

Theatret forestiller et meget simpelt Bærelse hvor man seer Lubins og Argentines Portraiter, Argentine sidder, og syer, og hendes to Børn paa Skamler ved hendes Fødder; det ene blader i en Bog, for at see Billeder, det andet bygger Huse af Kort.)

Første Scene.

Den Yngste (viser Moderen sit Huus.) Ah, Moder! see dog!

Argentine. Det er deiligt, min Dreng!

Den Eldste. See nu! (han blæser det over Ende, og leer) ha! ha!

Den Yngste. Moder! siig dog til min Broder, at han lader mig være med Fred. Nu maa jeg begynde forfra igien.

Ar:

Argentine. Kan Du ikke lade Din Broder være? Maa han ikke fornøie sig for Dig?

Den Ældste. Ah! han er et Barn, det er saa dumt, det han gjør.

Argentine. Virkelig! Ja, Du er er en skønne Karl, et heelt Nar ældre.

Den Ældste. Jeg lærer dog noget, jeg, jeg seer Billeder. Hvad betyder det, Moder! der staaer en Kone, og viser en blind Mand en lille Monsieur, som er klædt i Lammeskind.

Argentine. Det er en Moder, som betiener sig af et lille Puds, for at gjøre sin yngste Søn til den fornemste Arving, fordi han var artigere end den ældste.

Den Yngste (vil see Billedet). Ah! lad mig see, det er et deiligt Billede, det ...

Den Ældste (vender Bladet). Det er ikke endda saa deiligt.

Den Yngste. Moder! hvor er Fader henne?

Argentine. Han er gaaet ud, han havde noget at bestille.

Den Yngste. Jeg er vis paa, han bringer os noget Legetøi med.

Den Ældste. Ja! til mig.

Den Yngste. Til mig ogsaa.

Den Ældste. Mener Du det?

Den Yngste. Ja, saa men giv han saa.

Den Ældste. Jeg hører nogen; det er maaskee ham. (De løbe og komme tilbage igien.) Nei, det er Frøken Rosalba.

Argentine (reiser sig og gaar imod hende).

Anden Scene.

De Forrige. Rosalba.

Argentine. Er det Dem, Frøken? De er saa artig, at De vil....

Rosalba. Er Du alene, min Gode?

Argentine. Ja, min Mand er nyelig gaaen ud. Har De noget at sige mig?

Rosalba. Tilviffel! vil Du ikke lade Dine Børn gaae ud.

Ar

Argentine. Gaae ind i den anden
Stue begge to, men slaes ikke. (De gaae.)

Tredie Scene.

Rosalba. Argentine.

Rosalba. Lelio er kommen tilbage,
han er her i Byen.

Argentine. Hvoraf veed De det?

Rosalba. I det sidste Brev, som han
har skrevet mig til, under Din Adresse, og
som Du skikkede mig i Gaar, lader han mig
vide, at han skulde komme i Dag, og jeg tør
ikke see ham! O, min Bedste! hvor det er
forfærdeligt, at en søm Kone, efter 3 Maanedes
Fraværelse, ikke tør flyve i sin Mandes
Arme!

Argentine. Det er saa ligefrem,
naar man er givet uden sin Faders Vidende.

Rosalba. Ah! Du veed, at det er
min Tante, som har gjort det altsammen.
Hun kiendte Lelio som en brav Mand. Hun
var rørt over vores Kierlighed, og efter at
hun

Hun forgiæves havde gjort sig a' mue'ig Umas-
ge for at faae min Faders Samtykke, tog hun
det paa sig, at forbinde mig hemmelig med det
 eneste Menneske, jeg kunde elske.

Argentine. Alt det veed jeg, Frø-
ken! Men Deres Tante er død, Deres Fa-
der veed endnu intet af Deres Giftermaal, jeg
er for nærværende Tid den eneste, som veed
denne Hemmelighed, og jeg kan ikke sige Dem,
hvor ondt det gjør mig, at jeg er den eneste.
Bedste Jomfrue! jeg skylde Dem alt. Jeg
er opdragen med Dem i Deres Faders Huus,
De har givet mig Udstyr, De har giftet
mig med en Mand, som gjør mig Livet lykke-
ligt. Jeg har alting fra Dem alene, og jeg
er forbunden til blindt hen at gjøre alt, hvad
De forlanger. Hidindtil har De faaet Le-
li os Breve under min Adresse; jeg har aldrig
tordet betroë min Mand, at jeg gjorde Dem
denne Tjeneste, men engang

Rosalba. Tag Dig vel i Agt for det,
bedste Argentine! Din Mand har ingen
Årsag til at være mig forbunden; han har
derimod tusinde til at være min Fader forplig-
tet;

tet: det er min Fader, han har tient, og af
 Erbhøvdighed for sin gamle Herre vil han vist
 røbe min Hemmelighed. Desuden kiender jeg
 Din Mand, han er ligesaa aabenmundet, som
 han er skikkelig, han bilder sig aldrig ind,
 man kan skjule nogen Ting. Det var reent
 ude med mig, fik han det at vide. Bedste Ar-
 gentine! for det gamle Venkabs Skyld,
 som jeg altid har havt for Dig, beder jeg Dig,
 sværg mig til her paa nye igien, at Du aldrig,
 i hvad der saa kan skee, vil aabenbare Din
 Mand min Hemmelighed.

Argentine. Jeg giver Dem mit Ord,
 saa meget det end koster mig. Men er det
 Dem mueligt, saa befrie mig fra den Angest
 og Uro, jeg gaaer i. De tvivler ikke om min
 Hengivenhed, De kiender min Æmhed for
 Dem. Forlad mig, hvad jeg siger, man stø-
 der ikke den, man elsker. De veed vist, at jeg
 vil gjøre alt, hvad jeg kan, for at fornøie Dem;
 men just derfor bør De være forsigtig for os
 begge.

Rosalba. Det skal jeg, bedste Ven-
 inde! og jeg har ogsaa gyldig Marsag til at
 være

være det; for — jeg maa tilstaae det — jeg bærer under mit Hierte et Pant paa min Kierlighed.

Argentine. Jeg tør ikke glæde mig; og dersom hele Verden vidste det, vilde jeg græde af Glæde.

Rosalba. Een Ting beder jeg Dig om endnu: Lelio maa være kommen, jeg er vis paa, at han af Utaalmodighed vover alt for at see mig: see! Du faaer fat paa ham, sig ham, at jeg beder, at jeg paalægger ham, ikke at gaae ud, førend han har hørt fra mig. Det er nødvendigt, for at faae min Hensigt udført. Du maa sige ham, at jeg lider ligesaa meget som han, ved ikke at see ham, at jeg elsker ham mere end Livet, at . . .

Argentine. Ja vist, ja vist; førend jeg siger ham det, De vil have, han skal vide, skal jeg sige ham alt det, han veed. Det forstaaer jeg prægtigt; saasnart min Mand er kommen hjem, skal jeg gaae hen og tale med Lelio.

Rosalba. Jeg har endnu en Bøn at gjøre Dig. Min Fader pleier altid, naar han
 har

har vundet noget betydeligt i sin Handel, at give mig en tyvende Deel af det, og det kan jeg gjøre med, hvad jeg vil. Han har nyelig vundet 20000 Rigsdaler, og i Morges bragte han mig 2000 Rigsdaler, som jeg ganske er Herre over. Kan Du giette, hvad jeg vil gjøre med dem?

Argentine. Nei!

Rosalba. Dersom jeg ikke skulde Dig saa meget, vilde jeg ikke være saa undseelig ved at tilbyde Dig dem.

Argentine. Mig?

Rosalba. Ja, min Bedste! læg denne Fornøielse til alle de andre, som jeg skulder Dig; lad mig sætte denne Bagatel ud paa Livrente for Dig: Jeg har allerede talt med en Prokurator om det, og i Aften skal jeg skikke Dig Documentet.

Argentine. Bedste Frøken! jeg tør hverken modtage eller afflaae Deres Godhed; men...

Rosalba. Nægter Du mig det, skal Du aldrig gjøre noget for mig tiere.

Argentine. Hør mig: jeg er lykkelig, jeg fattes intet, og jeg har allerede, Tak

See

See Dem, sørget for mine Børns Skiebne.
 Mistede min Mand mig, vilde han komme i
 Forlegenhed; lad ham nyde godt af Deres
 Belgierning; det vil ogsaa mit Hjerte og min
 Delicatesse finde sig bedre ved.

Rosalba. Nu, vel da! jeg skal strax
 indrette det saadan, som Du vil have det.
 Farvel! min gode Argentine! i Dag har
 Du givet mig det største Beviis paa Dit
 Vennskab.

Fjerde Scene.

Argentine (allene.)

Jeg vilde opofre mit Liv for at see hende
 lykkelig; men det blive vi aldrig, saa længe
 Faderen ikke veed alt. Kom nu ind igjen.
 Børn! (Børnene komme.)

Femte Scene.

Argentine. Børnene.

Argentine. Har I nu været siont
 Rikkelige?

Den

Den Ældste. Ja vi har, Moder!
vi har kiedet os forferdelig.

Den Yngste. Fader bliver længe borte
i Dag.

Argentine. Han kommer snart.

Den Ældste. Ah! der er han, Mo-
der! jeg kan høre, det er ham.

Siette Scene.

Lubin. Argentine. Børnene.

Lubin (kommer ind med en lille Bro-
netromme om Livet, som han slaaer paa med
den ene Haand, i den anden har han en Træ-
Skalmeie, som han blæser i; han gaaer to
eller tre Gange omkring Theatret.)

Børnene (løber efter ham). Ah! Fa-
der, Fader! det er til os.

Lubin (til sin Kone). Vil Du have
Dig en Contradands med os.

Argentine. Nei, min Ven!

Lubin (til den Ældste.) See der, Trom-
men er til Dig, Skalmeien til Din Broder.

(Beg-

(Begge Børnene omfavne ham.) Mange Tak, Fader! (De gaae bag i Theatret, hvor de høre Legetøi, medens Lubin snakker med sin Kone.)

Lubin (til sin Kone, i det han giver hende en Pose med Penge.) See der, det er for Dig, jeg maa ogsaa bringe Dig noget, Du er dog det største Børn i Huset.

Argentine. Hvad er det? min Ven?

Lubin. Det er de 50 Rigsdaler, vi laante den fattige Mand, som de vilde arre-
stere for Gæld. I den Tid, han skulde sæt i Fængsel, uden at bestille noget, har han arbeidet for at fortjene disse Penge, saa vi har ikke mere at kræve hos ham; vi har gjort en god Gierning, og ingen har tabt noget ved det uden Slutteren.

Argentine (tager Pengene.) Gaa at sige, gjorde jeg ingen Regning paa de Penge.

Lubin. Giem dem altsaa, for at laane dem til en anden. Jeg har ogsaa været hos ... (Børnene gjøre Allarm med Trommen.)
Bør dog stille, Børn! man kan ikke høre, hvad

hvad man selv siger. Jeg har været hos Din Cousine, hun beklagede sig over Dig, hun siger, at hun seer Dig aldrig, at Du er bestandig indsluttet med Dine Børn og Din Mand, at Du ikke tænker paa andet i Verden, end Dine Børn og Din Mand: jeg maa tilstaae, hun har Ret; jeg vil være. . . (Allarmen tager til.) Men de gjør en Pokkers Støi, de Børn.

Argentine. Ja, for at faae dem til at lege sagte, bringer Du dem en Tromme og en Skalmie. (Børnene blive ved.)

Lubin (til Børnene.) Gaae hen og slaae Generalmarsch et andet Sted. (De gaae.)

Syvende Scene.

Lubin. Argentine.

Argentine. Bliver Du hjemme? mit Ven?

Lubin. Ja! hvorfor det?

Argentine. Jeg skulde ud.

Lubin. Hvorhen?

Argentine. Jeg har noget at forrette for Frøken Rosalba.

Lubin

Lubin. Hvad er da det?

Argentine. Det kan jeg ikke sige, hun har forbudt mig det.

Lubin. See, der har Du atter een af de Fordele, som Du har over mig: Du kan giemme paa en Hemmelighed, det kan jeg aldrig. Derfor betroer jeg Dig ogsaa alle mine, saa veed jeg, de ere i Sikkerhed.

Argentine. Bedste Ven! alt hvad jeg tænker, hører Dig til; men Du veed, hvad jeg skylder Frøken Rosalba, det er hende, som har giftet os sammen. Efter saadan en Belgierning er jeg forbunden, synes mig, til at giøre alt, hvad hun fordrer, om det saa var, at skule noget for Dig.

Lubin. Ah! jeg kan nok giette, hvad det er. Jeg talte i Morges med hendes Fader, han sagde mig, at han har givet hende 2000 Rigsdaler, som hun kunde giøre med, hvad hun vilde. Frøken Rosalba har det bedste Hjerter af Verden, og naar man har et godt Hjerter og saa lidt Skillinger, saa kan man altid have noget for, som ikke enhver maa vide.

Argentine (for sig.) Ah! lad os ikke tale mere om det, min Ven! jeg beder Dig, Om Du endogsaa kunde giette det, saa maatte jeg dog nødes til at lyve for Dig, og saa meget vilde Du dog ikke, at min Erkiendtlighed for Frøken No salba skulde koste mig.

Lubin. Nu, saa gaae da; jeg skal blive hos Børnene; har Du ladet dem læse noget i Dag?

Argentine. Ja!

Lubin. Det er godt, jeg skal lade dem lege. Gaae nu da!

Argentine. Farvel, min Ven!

Lubin. Farvel! Farvel! men kom i det mindste snart igien! saa længe jeg løber om i Byen, kan jeg nok undvære Dig; men saa snart jeg holder op at løbe, kan jeg ikke undvære Dig længere, hører Du? (Han omfavner hende og hun gaaer.)

Ottende Scene.

Lubin (ene.)

Denne Frøken Rosalba giver hende
 saa ofte Commissioner, og mig giver hun al-
 drig nogen, hun veed dog, hvor gierne jeg
 løber for hende. Ah! det kommer sig af det,
 hun holder mere af min Kone, end af mig:
 hun har Ret; det gjør jeg ogsaa. Nu, Børn!
 kom nu, og hold mig med Selskab; men lad
 Trommen være.

Niende Scene.

Lubin. Børnene.

Lubin. Har I læst godt i Dag?

Den Ældste. O! ja, Fader.

Lubin. Har Jeres Moder været for-
 nøiet med Jer?

Den Yngste. Hun sagde Ja, Fader.

Lubin. Har I ikke giort hende vred?
 Har hun ikke skændt paa nogen af Jer?

Den Ældste. Evertimod, Fader!
 hun har kysset os tidt.

Lubin (omfavner dem.) Naar saa er, saa kom og kys mig med. (Under denne hele Replike har Lubin sit Ansigt gandske nær, og midt imellem sine Børn, og kysser dem næsten ved hvert andet Ord.) Vil I gjøre mig ret lykkelig, saa behøve I kun at gjøre Eders Moder ret glad. Hun veed mere, end alle vi tre, seer I vel; derfor bør vi heller ikke tænke paa andet, end at gjøre, hvad hun vil. Der- ved skal vi fornøje hende nu, og gjøre os selv lykkelige siden; det er alt, hvad vi have at gjøre; ikke sandt?

Den Ældste. Ja, Fader! men, siden vi har været saa skikkelige, vil Du da ikke fortælle os en af de smukke Historier, Du veed.

Den Yngste. O! ja, Fader.

Lubin. Gierne; for ikke at kiede os, medens hun er borte, maa vi more os saa godt vi kan. Kom nu, lad os sætte os (han sætter sig, og et Barn paa hver Knæe, begge Smaadrene høre opmærksomme til.) Der var engang en Konge og en Dronning, som holdt

holdt meget af hverandre — det er i det mindste ingen Historie.

Den Yngste. O! vi troe Dig nok, Fader.

Den Ældste. Vi troe Dig, som om vi saae det.

Lubin. Dronningen var ligesaa smuk, som Kongen var god, men De havde ingen Børn, og det smertede dem. En Dag, som Dronningen var alene i sit Kammer, hørte hun Allarm i Kammeret. (Børnene trykke sig op til Faderen, han trækker sine Børn til sig, og siger, ligesom han var lidt bange) Dronningen bliver en Smule angest, vender sig om, og seer en smuk lille Bogn komme frem, med sex smaa grønne Nynder for med røde Øren. I den lille Bogn sad en lille gammel Fee, som ikke var mere end en halv Alen høi, og saa sagde hun til Dronningen: Dronning! hvis Du vil finde Dig i, at blive hæsliq og gammel, saa skal Du saae et Barn. — Naar kun min Mand bliver ved at elske mig, svarede Dronningen, saa er jeg villig hertil af mit gandfke Hierte. — Jeg er fornøiet med Dig,
sva-

svarede den lille Fee, Du skal ikke alene faae eet Barn, men Du skal faae to, og Du skal oven i Kisbet blive endnu smukkere. Derpaa foer de sex smaa grønne Mynder i fuld Galop igiennem Kaminen igjen, og Dronningen fik virkelig en smuk lille Prinds og en smuk lille Prindsesse, som bleve saa deilige, fordi de lignede deres Moder.

Den Ældste. O! Fader, det var ret en sød Historie; men den var saa kort, Du maa fortælle os nok een.

Den Yngste. O! ja, Fader, endnu een, vær saa god!

Lubin. Stille lidt! For nogen Tid siden gav jeg Jer en lille Bog, med saa mange Historier i — Du lofte mig at lære een udenad, har Du holdt det?

Den Ældste. Ja, Fader, jeg har lært en meget klog en.

Lubin. Jeg troer, Du lyver, Du bliver rød.

Den Ældste. Nei Fader, jeg kan fortælle den, om Du vil have det.

Lubin. Ja nok da! Saa længe I ere Børn, maa jeg fornøie Jer, men naar Alderdommen har gjort mig til Børn ogsaa, maa I fornøie mig igien. See, derfor bør I ogsaa venne Jer til det i Tide. Lad os nu høre Din Historie.

Den Ældste. Hør nu efter, Broder! Der var engang to smaa Drengene, saa smukke, saa smukke, som ...

Lubin. Som I to.

Den Ældste. Meget smukkere end vi.

Lubin. Det var vel meget.

Den Ældste. Disse to smaa Drengene havde saadan en god Moder, men deres Fader var ikke saa god, og det var ikke, som vores. (Faderen kysser ham.) Moderen til disse to smaa Drengene var meget fattig. En Dag, som de var gaaet ud at sanke Brænde til deres Moder, fandt de en gammel Kone, som var falden i en Grøft, og som ikke kunde komme op igien. Ved Kanten af Grøften gik en smuk hvid Høne, som klukkede og klukkede, lige som den vilde bede om Hielp for den Gamle. De to smaa Drengene sprang ned i Grøften og
hialp

hjalp den gode Kone op. Strax gif den hvide Høne hen og lagde et smukt Guld-Eg i en af de smaa Drenges Hatte. Saa sagde den Gamle, som var en Fee, til dem: Mine Børn! for at belønne Jer for det Gode, I har gjort mig, har min Høne allerede givet Jer et Guld-Eg, men jeg vil give Jer min Høne, dog paa det Vilkaar, at den af Jer, som har den, ikke maa give den anden af sine Eg. Men saa svarede den Ældste: jeg skiotter ikke om en Skat, som jeg ikke kan dele med min Broder; saa sagde den Yngste: Jeg ikke heller; men der er en Maade, vi kan komme ud af det paa: Giv min Moder Hønen, saa faaer vi den begge. Den gode Fee sagde . . . (det banker.)

Den Yngste. Fader, det banker.

Lubin. Jeg vil lukke op, gaae ind i Jeres Kammer. (Børnene gaac.)

Tiende Scene.

Lubin. Mezzetin.

Mezzetin. Boer her ikke en Kone,
som hedder Argentine.

Lubin. Jo her gjør.

Mezzetin. Er hun hjemme?

Lubin. Nei!

Mezzetin. Kan jeg bie efter hende?

Lubin. Nei!

Mezzetin. Han er nok hendes Ties-
ner?

Lubin. Hendes fornemste Diener.

Mezzetin. Vilde han nok give hende
dette Brev fra min Herre, Lelio; men pas
paa, naar hun er alene. Forstaaer han mig?

Lubin. Nei!

Mezzetin. Jeg siger ham, at han
maa give sin Madame dette Brev saa hemme-
ligt, som han kan, for, imellem os sagt, saa
troer jeg, det er et Kierligheds-Brev, og maa-
ske Madamen har en Fader eller Broder —
hvad veed jeg af det; jeg har ikke været læn-
gere

gere end otte Dage hos Lelis, men han maa vel forstaae alt dette bedre, og vide at passe paa, at — han forstaaer mig nok?

Lubin. Jeg begynder at forstaae ham.

Mezzetin. Begaae nu kun bare ingen Dumhed: jeg har betroet ham alting, for han veed jo nok, at vi Tienere ikke skiule noget for hverandre. Herrernes Hemmeligheder ere vi alle lige gode om.

Lubin. Uden Tvivl.

Mezzetin (gaaer og kommer tilbage.)
Det faldt mig ind, vi kunde jo vente paa Madamen ovre i Kielderen.

Lubin. Jeg siger saa mange Tak, jeg er ikke tørstig.

Mezzetin. Saa kan vi have det til gode til en anden Gang. Farvel Kammerat!

Lubin. Hør lidt!

Mezzetin. Hvad er det?

Lubin. Er han gift?

Mezzetin. O, for længe siden.

Lubin. Er hans Kone smuk?

Mezzetin. Meget smuk; hvorfor det?

Lubin. Ikke for noget. (Han hilser)
Farvel Kammerat!

Ellevte Scene.

Lubin (alene).

Den Karl lyver uden Tvivl som en Tjener; men hvorfor skriver Lelio til min Kone? Adressen er rigtig nok: a Madame, Madame Argentine. Jeg havde ret Lyst til at brække det. — Nei, det var imod den Erhødighed, jeg skylder min Kone. Desuden, fandt jeg ikke noget i det, vilde jeg blive vranten over, at jeg havde brækket det, og fandt jeg noget, vilde jeg endnu blive mere vranten; der er intet andet at vinde ved det end Fortred. Gmidsertid — nei! — man maa være vis paa sin Sag, førend man lader sin Kone mærke, at man mistænker hende. Jeg vil bide; jeg vil give hende dette Brev, og vi vil faae at see, hvad hun vil sige — vi vil faae at see... Der er hun.

Told:

Tolste Scene.

Argentine. Lubin.

Argentine. Jeg var jo ikke længe ude, min Ven! i det mindste har jeg skyndt mig, saa meget jeg kunde. Hvor ere vore Børn?

Lubin. I den anden Stue.

Argentine. Hvor Du er alvorlig! hvad gaaer der af Dig?

Lubin. Jeg veed endnu ikke, hvad der gaaer af mig.

Argentine. Har Du havt Fortred? har her været nogen?

Lubin. Ja! her har været en Tjener med et Brev til Dig?

Argentine. Til mig? og hvad staaer der i det?

Lubin. Det veed jeg ikke; der er det.

Argentine. Ah!

Lubin. Kiender Du Haanden?

Argentine. Ja!

Lubin. Hvis er det?

Argentine. Det er ... (for sig) hvad skal jeg sige?

Lubin. Nu! Du bliver forlegen.

Argentine. Min Ven! troer Du mig i Stand til at bedrage Dig?

Lubin. Svar mig strax, fra hvem er det Brev?

Argentine. Jeg troer fra Lelio.

Lubin. Det troer jeg med. Luk det op; Din Haand ryster?

Argentine (aabner Brevet, og læser det med megen Bevægelse.)

Lubin. Nu!

Argentine (giver ham Brevet.) Seer der, Da vil troe mig skyldig, og Du har Ret til at troe det; imidlertid er Himlen mit Vidne, at kun den rene Dyd og det oprigtigste Hierte er det, som forhindrer mig i at retfærdiggjøre mig.

Lubin. Lad mig see! (Han tager Brevet rystende.) Dette Brev kommer alle Mennesker til at gysse. (Han læser det med en skjælvende Stemme, og seer af og til paa sin Kone.) „Kiereste Veninde! jeg er kommen,

og

og jeg trænger til al min Fornuft, for ikke at flyve i Dine Arme. Dersom jeg ikke frygtede for at miste Dig, skulde ingen Ting holde mig tilbage; men jeg kunde skade Dig, og Frygten for det er stærkere end min Kierlighed selv. Det er saa vigtigt for os at bedrage den, som kunde tilintetgjøre vores Lykke; det hellige Navn, som binder ham til Dig, er neppe stærkt nok til at formilde mit Had. Jeg haaber, den Dag skal komme, og den er ikke langt borte, da vi offentlig skal kunde overlade os til vores Kierlighed, og for hele Verden tilstaae vores Forbindelse. Lev vel! See til, Du kan komme til mig, ifald Du kan undgaae den Barbars Dine, som bevogter Dig. Jeg venter Dig; Du veed, hvor høit jeg elsker Dig. Lelio." — Jeg veed ikke, om jeg sover, eller vaager, men sover jeg, saa er det en søl Drøm; og vaager jeg — jo jeg gjør (han læser Adressen igien) a Madame Argentine (han gnider sine Dine.) Madame Argentine! der, Madame.

Argentine. Bedste Ven!....

L u b i n. Jeg er ikke mere Din Ven, Du har bedraget mig, og det saa meget des forfærdeligere, som jeg ikke levede uden for at troe Dig. Hvordan! Du, som idelig talte om Din Omhed for mig, Du, som idelig hang mig ved Armen og om Halsen, Du lod, som Du elskede mig, for desbedre at forraade mig, Du omfavnede mig, for at blinde mig! Det er det, som gjør mig meest ondt, jeg taler ikke noget om vores Egtteskab, det kommer ikke i Betragtning mod Kierlighed.

A r g e n t i n e. Nu saa (affides) dog! nei! jeg maa være troe mod min Belgis:rerinde; (høit) jeg beder Dig for Guds Skyld, opsæt Din Brede: jeg skal retfærdiggjøre mig, troe mig, og saa skal Du . . .

L u b i n. Hvad? Du skulde være istand til at retfærdiggjøre Dig? Du gaaer ud, uden at sige mig, hvorhen; en Tiener bringer Dig et Brev; han paalægger mig, at give Dig det hemmelig: Du har nys hørt det, det er tydeligt nok; der er ikke en Talemaade, ikke et Ord, som jo tydelig siger, at Du er mig utroe. Det er vel dog til Dig; seer Du Dit Navn,
seer

seer Du? jeg kan jo baade see og læse det; desværre! jeg er ikke blind. Lelio stævner Dig hen til sig, Du løber, førend Du endnu har faaet hans Brev; Du kommer fra Lelio, det er jeg vis paa; jeg veed det, jeg har seet det, jeg fulgte efter Dig. Nægt det, om Du tør, at Du kommer fra Lelio.

Argentine. Jeg vil ikke lyve for Dig, jeg har rigtig nok været henne at tale med Lelio, men ...

Lubin (fortvivlet). Og hvorfor sagde Du mig det? jeg var ikke vis paa det.

Argentine. Hør mig!

Lubin (rasende). Jeg vil ingen Ting høre, jeg vil gaae, jeg vil forlade Dig — min Beslutning er tagen; jeg er ikke vred længere, siden jeg ikke elsker Dig længere, jeg er ganske rolig. — Men siden jeg føler saadan inderlig Lyst til at skamfere det Ansigt, som er Marsag i al min Ulykke, saa begriber Du vel, at jeg maa gaae. Du begriber vel (Argentine trækker sig forskrækket tilbage, han tager hende ved Armen, og trækker hende med Magt til sig igien) Vær ikke bange, jeg skal
 nok

nok styre mig. — Jeg er ikke Deres Mand
 længere, jeg er Deres Ven, Deres bedste Ven,
 og jeg taler med Dem, som en Ven. — Jeg
 affkyer Dem, jeg forbander, jeg foragter Dem,
 jeg kan ikke længere udholde Synet af Dem,
 jeg kan ikke see Dem, uden at sige til mig
 selv: See, det er den Kone, som elskede to,
 og bildte dem ind, at de var een. Lad os
 fra dette Dieblik af Skilles. Bliv her, og
 behold vore Børn; jeg skulle aldrig kunne om-
 favne dem, uden at græde over dem, og saa vil
 jeg hellere lade være at omfavne dem. Behold
 alt, hvad vi har, det kommer saa fra Dig,
 det vilde være mig forhad. Jeg behøver intet,
 jeg vil ikke have noget; jeg vil ikke tage andet
 med mig, end mit Hjerte, og da jeg maaskee
 vilde lade Dig beholde det med, ifald jeg talte
 længere med Dig, saa forlader jeg Dig for be-
 standig.

Argentine (løber efter ham). Bedste!

Rubin (støder hende fra sig). Lad mig
 være, jeg troer Dig ikke mere.

Trettende Scene.

Argentine (alene).

Jeg uhykkelige! hvad vil der blive af mig? hvad skal jeg gjøre? han troer mig skyldig, og jeg kan ikke — jeg vil løbe hen og kaste mig for Frøken Rosalbas Fødder; hun vil have Medlidenshed med mig, for alt det Onde, hun forarsager mig; hun skal selv retfærdiggjøre mig i min Mand's Øine: det er hende, som... Men der er hun.

Fjortende Scene.

Argentine. Rosalba.

Argentine. Frøken...

Rosalba. Jeg mødte nylig Din Mand.

Argentine. Hvor gif han hen?

Rosalba. Til min Fader. Jeg gav ham selv det lille Dokument, som jeg har ladet opsætte for ham, saadan som Du vilde. Men han saae neppe til mig, han tog Papiret ganske forvildet, og gif sin Vej fort uden at tale et Ord. Hvad er det — Du græder, bedste

Ar:

Argentine, hvad er det paa Færde, svar mig dog?

Argentine. Den forfærdeligste Ulykke, Lelio har skrevet Dem til, som han pleier, under min Adresse. Min Mand har faaet Brevet, han troer mig skyldig, han forklader mig, men jeg har ikke røbet Dem.

Osalba. Gud, hvad siger Du? Dit Mand gif hiem til min Fader, jeg kiender ham, han vil sige ham alting, og min Fader vil blive mere opbragt imod Lelio end nøgensinde før. Maaskee vil han endogsaa giette sig til den rene Sandhed, og saa kan ingen Ting bevæge ham. — Bedste Veninde, jeg beder Dig tusinde Gange om Forladelse; men for Guds Skyld, biev dog her, til jeg kommer, og taler med Dig igien. (Hun gaaer hastig bort).

Femtende Scene.

Argentine.

Og han — mon han skulde komme igien? — Skulde jeg gaae hen, at søge ham op? — han vil vist komme igien: mit Hjerte siger mig

det, og mit Hjerte har aldrig bedraget mig, saa ofte det har talt med mig om ham — jeg vil bide — det er smerteligt; — Mine Børn, kom herind — mine stakkels Børn, kom og favn, og trøst Jeres Moder.

(Børnene komme ind).

Sextende Scene.

Argentine. Børnene.

Den Yngste. O! Moder, hvad ska-
der Dig? Du græder, ligesom da jeg var syg. —

Den Ældste. Bedste Moder, har
Du havt Fortred.

Argentine (græder). Nei, mine Børn,
nei, mine gode Børn, det er ikke noget; det
vil snart gaae over.

Den Ældste. Vi har hørt Fader
Skænde saa meget. Er det ham, som kommer
Dig saaledes til at græde?

(Rubin kommer ind og Argentine
bliver ved uden at see ham).

Syt-

Syttende Scene.

De Forrige. Lubin.

Argentine. J veed jo nok, at Jeres Fader aldrig kan gjøre mig nogen Sorg, tvertimod, han er altid den, som fordriver den.

Den Yngste. Ah! see der er han (han løber imod ham) kom dog snart Fader; Moder græder, og hun siger, at ingen kan trøste hende uden Du.

Lubin (støder dem sagte fra sig). Lad mig være, lad mig være.

Den Eldste. O! Broder, hvor han er bedrøvet! (De gaae begge tilbage, og blive staaende).

Lubin. Madam! det gjør Dem ondt, at De seer mig igien; mig ikke mindre; men, siden jeg har bestuttet at forglemme Dem ganske, saa kommer jeg, for at give Dem alt det igien, som kunde erindre mig om, at vi havde elsket hverandre. (Han knapper sin Kiole op, og aabner en lille Pose, som han har om Halsen). Her er Alting i denne lille Pose; jeg havde hængt den der (viser paa Hertet) at alt det

det, som vi havde givet hverandre, skulde være samlet. Jeg vil tomme Posen for Dem, at De ikke skal troe, jeg beholder noget. See der er Deres Portrait: Det har ikke forandret sig, saadan som De; det bliver ved at være smukt; det lignede Dem endnu i Morges, men nu ligner det Dem ikke længere. See der, Madam (han lægger det paa Bordet; og tager et sammenfoldet Papiir frem). See det er den første Seddel, som jeg fik fra Dem, som Scapin havde staalet fra mig, og som jeg var saa lykkelig at faae igien. Der har De den igien, jeg skifter ikke om at leve med Løgnere. (Han trækker en vissen Bouket frem). See, der er endnu de Violer, jeg gav Dem, den første Dag, jeg tilskod Dem min Kierlighed. Efterat De havde baaret dem den hele Dag, kastede De dem fra Dem om Aftenen; jeg sankede dem op — kan De mærke, de lugte endnu — hvem skulde troet, at disse Violer skulde varet længere end vores Kierlighed. Der er de Madam. (Han viser hende Posen). Seer De, nu er der ikke mere. Denne lille Pose behøvede hele Aar for at blive fuld, og nu er den tømt

tømt i et Dieblif. Jeg har givet Dem alting tilbage. For Diævelen, jeg glemte det som maae være Dem det kiæreste. — Lelio's Brev, ogsaa desuden et Dokument, som Frøken Rosalba nylig gav mig, det er vist nok til Dem, det Dokument.

Argentine. Nei, det er til Dig.

Lubin. Til mig, hvad vil det sige?

Argentine. Det skal jeg forklare Dig, omendskiønt det just ikke er Tid nu. Frøken Rosalba vilde i Morges give mig 2000 Rd.; jeg bad hende, om denne Foræring maatte være for Dig alene, og det er det Dokument, Du har der.

Lubin (kaster det fra sig). Jeg vil ikke have det. Har De bildet Dem ind, at jeg med een Haand skulde tage imod Lelio's Breve, og med den anden Foræringer for at trøste mig? Har De troet, at De med Penge vilde holde mig skadesløs for Deres Hierte, som De har taget fra mig? Nei, Madam, nei, der er Inngen riig nok til at betale mig det, som De har skildt mig ved.

Argentine

Argentine. Mit Hierte er bestandig Dit, det har aldrig hørt op at være Dit. Jeg kan ikke sige mere, men Du burde forstaae mig alligevel.

Lubin. Forstaae Dem! det kunde være godt, saalænge vi elskede hverandre, nu er den Tid forbi, at man forstaaer hinanden.

Argentine. Vil Du bare høre mig et eneste Dieblik.

Lubin. O! tael kun; Deres Ven Lelio har gjort sig den Uleilighed at skrive mit Svar paa alt det, som De kan sige mig.

Argentine. En Kone, som er saaa uslykkelig, at hun kan bedrage sin Mand, kan dog ikke forfalde til nogen Yderlighed, uden først at have givet ham Anledning til at beklage sig over hende i mindre Ting. Det er kun ved at forsømme sine Pligter, at hun kommer saa vidt, at hun kan glemme dem. Havde jeg været istand til at bedrage Dig, førend jeg elskede en Anden, saa maatte jeg have holdt op at elske Dig ogsaa, Din Omhed havde været mig i Veien, jeg maatte have søgt at gjøre Dig kold. Og, svar mig, har Du nogensinde mærket,

værket, at min Kierlighed for Dig, eller min
 Lyst til at behage Dig, eller min Sorrig over
 at forlade Dig, eller min Længsel efter at see
 Dig igien, har taget den mindste Smule af?
 Erindre Dig alle Øjeblikke i mit Liv, har
 der været et eneste, hvor jeg ikke har sagt Dig,
 igientaget Dig, beviist Dig, at jeg tilbad Dig?
 Kan Dit Hierte anklage mig?

Lubin. Her er ikke Spørgsmaal om
 mit Hierte, det kan aldrig anklage Dig, det
 kommer bestandig til at tale for Dig. — Men
 jeg hører det ikke. See, dette Brev fordøm-
 mer Dig; det er fra Lelio, Lelio elsker
 Dig, Du skjuler det for mig, for at gaae hen
 til Lelio. Alt det er tydelig nok. — Og,
 endnu mere, Hr. Pandolfo selv, som jeg
 har fortalt alting, for min Sorrig kan jeg al-
 drig holde for mig selv; Hr. Pandolfo blev
 mere bedrøvet end forundret; han sagde mig,
 at Lelio morede sig med at være forelsket i
 alle de Fruentimmer, han saae. Du maa alt-
 saa ikke bilde Dig ind, at Du er den eneste,
 som Lelio tilbeder: Han gjør Nar af Dig,
 ligesom af alle de andre. Maaskee elsker han
 i dette

i dette Dieblif ti andre, og dette Brev har han brugt til dem allesammen. Vi behøver ikke at gaae længere, Pandolfo har sagt mig, at han ogsaa havde gjort Hovedet lidt kruset paa Frøken Rosalba.

Argentine. Og Du troer, at jeg kunde være istand til at stille Frøken Rosalba ved en Elsker! min Belgiererinde! hende, som jeg skylder alting! Du bilder Dig ind, at jeg skulde opofre min Omhed for Dig, min Lykke, min Nølighed, blot for at have den Fornøielse, at gjøre Frøken Rosalba Fortred. Nei, min Ven: Venfkab havde været nok til at forbyde mig det, end siige, min Kierlighed; den er ligesaa levende, ligesaa oprigtig, som den første Dag af vores Ægteskab. Det er mueligt, at en Kone kan bedrage sin Mand, men hun kan aldrig bedrage sin Elskede: Kierlighed er langt sikkrere at staae Lid til end Døden. Min Ven! jeg er uskylbig, siden jeg elsker Dig, og siden jeg hellere vil døe, end see Dig ligegyldig svar mig! hvad tænker Du paa.

Eubia.

Lubin (seer paa hende). Jeg tænker paa, at det var stor Skade, om det Ansigt kunde lyve.

Argentine. Overlad Dig til Dit Hjertes Følelser, kom tilbage til mig igien, kom tilbage til den, som aldrig har hørt op at være Din. Jeg reiser mig ikke op, førend Du tilgiver mig. (Hun falder paa Knæ, begge Børnene løbe til, og kaste sig ogsaa paa Knæ).

Børnene. O! Fader, Fader, tilgiv Moder.

Lubin (løfter bevæget sin Kone op, og falder paa Knæ). Det er Dig, som skal tilgive mig, fordi jeg har kundet troe Dig skyldig.

Børnene (til deres Moder). O! Moder, tilgiv Fader.

Argentine. (Hun farer ham om Halsen). Nu er jeg lykkelig, og det lover jeg Dig, at der ikke skal blive den mindste Skygge tilbage, alting skal blive opklaret, det sværger jeg Dig til.

Lubin. Det er det alt, siden Du har favnet mig. (Han putter alting i Posen igien).

Argen-

Argentine. Nei, min Bedste! det
fordrer jeg af Dig, at Du ikke gaaer fra mig
et Dieblik, førend jeg har retfærdiggjort mig.
— Men see, der er Frøken Rosalba, hvil-
ken Bevægelse hun er i. Ah! Frøken, hvad
har De at sige os?

A t t e n d e S c e n e.

De Forrige. Rosalba.

Rosalba. At der ikke fattes mig mere
i min Lykke. Lad mig puste lidt; jeg veed ikke
af mig selv for Glæde.

Argentine. Gid jeg dog bare vidste...

Rosalba. Intet uden min Omhed for
Dig kunde give mig det Mod, jeg har havt.
Da jeg forlod Dig, løb jeg lige til min Fader.
Lubin kom ud fra ham: han havde sagt ham
alt, thi han var saa opbragt, at han gav Le-
lio Navne, som han langt fra ikke fortjener.
Jeg styrtede ned for hans Fødder: det er mig,
det er mig, som har giftet mig med ham; jeg
er hans Kone.... Hvis Kone? sagde han, og
stødte mig fra sig — Lelios Kone — nu
forlod Kræfterne mig, men ikke min Fader,
han

han løvtede mig rasende op, dog med Omhed; hans Hænder skælvede, og torde ikke trykke mine; han syntes at frygte for at tilgive mig. Jeg greb dette Dieblik, og tilstod ham alt: jeg sagde ham, at jeg bar et Pant paa vores Forbindelse under mit Hjerte, at dette Barn var hans, at det ved mig bad ham om Tilladelse til at fødes for at elske ham. Ved denne Tanke forsvandt hans Bredde ganske; han blev staaende et Dieblik uvis, hvad han skulde sige, mine Dine vare hæftede paa hans, mit Hjerte bankede stærkt, jeg saae paa ham uden at tale, han saae paa mig igien: endelig endtes denne Tausched med en Strøm af Taarer, som han alt længe havde holdt tilbage. Saasnart jeg saae ham græde, følte jeg, han vilde tilgive mig: jeg slyngede mig om hans Hals, han trykkede mig op til sig, og det første, han sagde, var: min Datter, jeg tilgiver Dig.

Argentine (omfavner Rosalba med Henrykkelse). Ah! nu fattes der ikke noget i min Lykke.

Rosalba. Kom, mine Venner, kom med mig, jeg maae strax have fat paa Lelio,
jeg

jeg vil bringe ham for min Faders Fodder. I skal være Vidne til en Lykke, som jeg skylder min kære Argentine.

Lubin. Men jeg forstaaer ikke ret alt dette; Lelio er altsaa gift med Fruen Rosalba?

Argentine. See! det er den store Hemmelighed, som jeg havde lovet at skjule for Dig. Af Frygt for, at den skulde blive opdaget, tog jeg under min Adresse imod Lelios Breve til hans Kone. Og dette i Dag. . . .

Lubin. Tys, tys, jeg begriber min Feiltagelse: jeg skulde aldrig tilgive mig den, dersom jeg havde behovet Forklaring for at forsones med Dig igjen (han favner Argentine og derpaa tager han begge sine Børn ved Haanden). Mine Børn, eensang ville I ogsaa gifte Jer; er I saa lykkelige som jeg, at finde en stikkelig Kone, saa husk paa, at I altid maa troe hende mere, end Jeres egne Dine. Uden det er der ingen huuslig Lykke.

Den gode Fader.

Comedie i 1 Act.

oversat af D. J. Samøse.

P e r s o n e r n e :

Mondor, Misidas Fader.

Misida.

Cleante, hendes Elsker.

Merine, Misidas Kammerpige.

(Theatret foresiller en Sal).

Første Scene.

Cleante. Nerine.

Nerine. Jeg kan ikke forstaae mig paa den Hr. Cleante; imedens hele Huset er i fuld Glæde, og vi har nok allesammen at bestille med den Høitidelighed, som Herren anstiller for sin Datter, saa lader det, ligesom De, der ved denne Vællighed kunde have saa megen Nytte af Deres Forstand og Talenter, aldrig havde været mere bedrøvet end nu.

Cleante. Det har jeg Marsag til at være, min bedste Nerine, jeg har nylig faaet meget ubehagelige Efterretninger.

Nerine. Hvorfra?

Cleante. Fra mit Regiment.

Nerine. Men fortæl mig det da? har jeg ikke Deres Fortrolighed længere? har De glemmt,

glemte, at det er mig alene, som har skaffet Dem Udgang her i Huset, at De aldrig var kommen til at tale med Zomsfrue Nissida, hvis jeg ikke havde været? Det er ikke for at lade Dem høre mine Begjæringer, at jeg huffer Dem paa det; men siden jeg har gjort saa meget for Deres Lykke, saa har jeg ogsaa Ret til at dele Deres Sorrig med Dem.

Cleante. Jeg skal aldrig glemme, hvad Du har gjort for mig. Uden Dit Venkab og Din Behændighed skulde jeg aldrig faaet Nissida at see mere, siden den første Gang jeg saae hende paa Promenaden. Fra det Dieblif af vandt hun mit Hierte. Men alle mine Forsøg, og al den Umage jeg gjorde mig for at komme her i Huset, var forgiaves. Du var den Eeneste, som havde Medlidenshed med mig; Du beskyttede min ÷mme, min rene Kierlighed, som ikke skal endes før mit Liv. Du var den, som først faldt paa, at jeg skulde forklæde mig, og lade mig foreslaae, som Secretair hos Din Herre. I sex Maaneder nyder jeg nu den ubeskrivelige Lykke, at leve og aande hos den, som jeg tilbeder, at see hende hver Dag, at
 tale

tale med hende undertiden. Hun tænker ikke paa, at jeg elsker hende, og at jeg ikke er hende uværdig. Ligemeget, jeg var lykkelig, jeg velsignede min Skiæbne; og et Brev fra min Oberst gjør den hele Drøm til intet.

Merine. Hvad har han da skrevet, den Oberst?

Eleante. Du veed, at jeg for tre Maaneder siden fik Ordre at komme til Regimentet; jeg kunde ikke overtale mig selv dertil. Nu har min Oberst, som virkelig holder meget af mig, opdaget, jeg veed ikke hvordan, at jeg var her i Huset som Secretair, reent ud sagt, som Tjener, og at jeg glemte, hvad jeg skyldte mig selv, af en daarlig Kierlighed, som der ikke kunde komme noget ud af. Han har skrevet mig til med en Chefs hele Myndighed og en Vens hele Fyrighed, at hvis jeg ikke kommer inden otte Dage, giver han mit Compagnie til en Anden.

Merine. Oh! lad ham det. Vi er Deres kiæreste Compagnie, og Deres første Oberst er Gensfrue Nilsida; jeg forstaaer mig ikke paa det, men jeg synes det er nok saa godt,

at være en ung, yndig, riig og elskværdig Væges Mand, som at være Kapitain i Kavalleriet.

Cleante. Du taler bestandig om Ægteskab, *Merine*, og Du vil ikke begribe, at det er næsten umuligt, at jeg kan ægte *Misida*.

Merine. Og hvorfor ikke? om De saa behager? Man kan ægte hele Verden, undtagen sin Søster.

Cleante. Jeg har sagt Dig det hundrede Gange. *Misida* er ung, smuk, elskværdig, eeneste Datter af en riig Fader; jeg derimod er en stakkels Officeer, uden Formue, næsten uden Navn; thi *Skiebnen*, som fra *Barnsbeen* af har forfulgt mig, forbyder mig at bære min Faders; jeg, bestemt til at ældes i et Regiment, eller at finde min Død i Krigen, jeg vover at elske *Misida*! Jeg forklæder mig, jeg forandrer mig, jeg mister for hendes Skyld det eeneste, jeg eier, det eeneste, hvorved jeg opholder Livet, min Post, og naar jeg nu ikke har mere tilbage i Verden end min Kierlighed, hvordan skal jeg saa vove at tilstaae

staae den for hende? vilde hun ikke troe, at det er hendes Formue jeg elsker.

Merine. Jeg lider denne Fiinhed af Dem, skøndt jeg ikke seer Sagen fra den samme Side, som De. Jomfrue *Nisida* er rigtig nok alt det, som De har sagt om hende; men De, min Hr. *Cleante*, De er dog heller ikke saa meget langt under hende; thi uden at smigre Dem, ligner de hverandre meget baade i *Yndighed* og andre *Egenskaber*. Jeg veed nok, at denne lille *Artikel*, saa vigtig den er i *Egteskabet*, ikke regnes for noget i *Contracten*; men *Jomfrue Nisidas* Fader tilstaaer selv, at han ikke er andet end en simpel *Borgermand* fra en lille *Bye* i *Italien*, og at han kun ved en *besynderlig Hændelse* er bleven saa riig, som han er. De er en *Mand af Stand*, *Kapitain* i *Kavalleriet*, i *Deres* 20de *Åar*, yndet og agtet af alle dem, som kiende Dem; *Deres* gode *Navn* og *Rygte* har aldrig lidt noget ved den mindste *Ubesindighed*.

Cleante. Det har jeg slet ingen *Fortieneste* af; naar man er fattig, har man intet andet at stole paa end sin gode *Opførsel*.

Meris

Merine. Det kan saa være, men der er kunſt ſaa, ſom betænke det. Det er altsaa Lykken, ſom ikke har behandlet Dem vel; det er ilde for Dem, men godt for den, ſom ſkal giftes med Dem. Saa maa De ſkyldbe hende A't; og, jeg synes, man maa ikke have ſaa lidt Agtelſe for den, ſom man vil finde ſig i at ſkyldbe alt.

Cleante. Jeg har ikke Lov til at tænke ſaaledes.

Merine. Hør mig, min Herre, jeg har havt en Naade at føre mig op paa, ſom jeg altid har fundet mig vel ved. Min første Regel er den, at man ſkal følge ſit Hierte, ſaa ofte ſom det er ſtærkere end Fornuſten. Prøv Dem engang ſelv: Troer De, at De kan glemme Jomfrue Niſida, ſaa vend tilbage til Deres Regiment, giør Deres Tieneste, og forſkaf Dem ved Deres gode Opførelſe den Poſt igien, ſom Skiebneen har frataget Dem. Er det Dem umuligt at leve uden Jomfrue Niſida, ſaa er det, min Troe, dog bedre at blive her, end at døe; tal til hende, aabenbar hende, hvem De er, ſiig hende, at De elsker hende.

Cle:

Cleante. O! det vover jeg aldrig, Nerine. . .

Nerine. O! Bliver De bange, saa er der ingen Redning. Sæt Dem kun det først ret i Hovedet, at siden Verden blev til, har aldrig noget Fruentimmer taget Livet af et Mandfolk, fordi han sagde, at han elskede hende, og af alle de Streger man kan spille os, er der ingen som vi lettere tilgive, end den; nu siger jeg Dem Kivnets Hemmeligheder; det staaer til Dem, at benytte Dem deraf.

Cleante. Men —

Nerine. Men, det forstaaer jeg bedre end De, og Deres Lykke ligger mig ligesaa meget paa Hierte som min egen; jeg veed heller ikke, hvordan det er, man tager sig altid meest af dem, som ikke due til andet end til at giøre En Sorg; troe mig, følg De mine Raad, saa skal det nok gaae godt.

Cleante. Der er ingen Ting, jeg hellere ønsker, men hvad skal jeg giøre?

Nerine. Skriv for det første til Deres Oberst, og bed om en Maanedes Udsættelse, imidlertid tager jeg det paa mig, at bringe det til

en

en Forklaring imellem Dem og Zomfrue Ni-
sida (Cleante seer paa hende, men gaaer
ikke). Gaae dog, og spild ikke Tiden; Skal
jeg maaskee skrive Deres Oberst til? —

Cleante. Du er saa hurtig! bie et
Dieblik.

Merine. Her er ikke Tid til at bie,
gaae nu hen og skriv, slaae forresten Deres
Tiid til mig, og see til, De faaer denne tæller-
lige Munterhed igien, som givr Dem saa elsket
af hele Verden. Husk paa, at det i Dag er
Deres Kærestes Fødselsdag, betænk Dem paa
en Galanterie eller Compliment til hende. Jeg
skal gierne paatage mig alt det, som falder
Dem vanskeligt, men jeg fordrer, at De skal
være ret elskværdig, siden det koster Dem ikke
meget.

Cleante. Meget mere end Dig, men
jeg vil i det mindste vise Dig en blind Lydig-
hed. (Han kysser hendes Haand, og gaaer. Mon-
dor kommer frem, og seer Cleante kysse
Merine paa Haanden).

Anden

Anden Scene.

Mondor. Nerine.

Mondor. Herligt! nu forundrer jeg mig ikke længere over Nerine, at Du saa ofte holder mig Lovtaler over Cleante.

Nerine. Jeg forsikrer Dem, min Herre, at det, som forbinder Hr. Cleante og mig meest sammen, er vores besynderlige Hengivenhed for Dem og Deres Datter.

Mondor. Jeg vil slet ikke fritte Dig: I ere frie begge to, I skikke Jer for hverandre, I gjør Ret, at I elske hverandre; det er den behageligste Trøst i Livet. Hvor er min Datter?

Nerine. Hun har sluttet sig inde i sit Kammer; paa nogen Tid har hun været meget for at være alene.

Mondor. Hun maa have sin Frihed. Meener Du, hun har mærket den lille Høitidelighed, jeg har for i Aften for hendes Skyld?

Nerine. Jeg troer det ikke.

Mondor. Kommer vore Musikantere?

Nerine

Nerine. De skal være her i god Tid, og jeg vil skule dem i den lille Sahl, at Jomfruen ikke skal see dem.

Mondor. Det er godt. Det fornemste er, at min Datter ikke venter nogen Ting; og i det hun staaer fra Bordet, finder hun hele Sahlen pyntet op med Blomster, og fuld af Lys, med en forkræffkelig Musik og hendes Navn flettet i Krands. Derpaa skal Krammerne komme ind, og alt, hvad der lader til at behage hende, skal Du have Omsorg for, at det bliver bragt paa hendes Kammer. Jeg skal betale Alt, jeg er riig, og der er ingen Penge, som, jeg synes, der er saa vel anvendte, som de, jeg sætter paa min Datter. Har jeg dog ikke Ret, er min Datter ikke indtagende?

Nerine. Det er hele Verden eenig om.

Mondor. Det kommer sig af det, hun ligner sin Moder, min stakkels *Argentine*, som jeg har begravt saa meget. Ah! efter 20 Aars Egteskab, mistede jeg hende just, som jeg fik min store Formue. Vi havde aldrig havt Trætte, uden een Gang, og da havde jeg endda Ret. See, her er hendes Portrait, det er alt, hvad

hvad jeg har tilbage af hende. — Ah! *Merine*, gift Dig aldrig, det er saa forfærdeligt at elske hverandre, og saa døe den ene efter den anden.

Merine. Er det nu Tid at være bedrøvet, Herre?

Mon dor. Det er ikke at være bedrøvet, at begræde dem, man savner; tvertimod, *Merine*, jeg har Fornøielse af at erindre mig min Kone, og mine to smaa Dreng. Hvor jeg var lykkelig, saalænge de levede! Vi vare ikke rige; men vi havde Fred, Glæde og Kierlighed, og naar man har det, fattes man ikke meget. Ah! de har taget alting med sig.

Merine. Hvorfor glemmer De, hvad De har tilbage? Almindelig Agtelse, en stor Formue, Benner, en eeneste Datter, som De bør være stolt af, alting lover Dem en behagelig og ærefuld Alderdom. *Jomfru Misida* skal snart gifte sig, hun vil blive lykkelig; De er riig nok til at lade hende vælge sig en Mand efter sit eget Hierte. Deres Svigersøn, Deres Datter, Deres Børnebørn skal velsigne Dem, skal pleie Dem; De skal midt iblandt dem være Middelpunktet for deres Lykke og deres

deres Omhed. Jo, jo, min Herre, troe mig, det er vist nok det behageligste Dieblif i Livet; og jeg troer, at en gammel Mand, omringet af dem, han har gjort vel imod, nyder hundrede Gange flere Fornøielse, end det mest lykkelige unge Menneske.

Monday. Jeg haaber, Du har Ret, og jeg siger mig ogsaa det selv hver Dag, at det ikke hjælper noget at græde. I Dag maa jeg i det mindste ikke være bedrøvet; lad os tale om min Datter. Jeg vilde saa gjerne see, jeg kunde finde paa en lille Vise, som jeg kunde synge for hende i Aften; men jeg har aldrig i mine Dage gjort Vers, og for at sige noget godt, er det ikke nok, at man tænker godt.

Merine. Jeg beder om Forladelse; naar man gjør det for sin Datter, er det meer end nok.

Monday. Jeg har gaaet og grubblet paa det, lige siden i Gaar Aftes, men Pokker staaer i de Rimm, de vil slet ikke komme, dem har jeg værst med; hvis de ikke var, skulde jeg gjøre Vers som Prosa. — O! hør engang, kald paa Cleante, lad ham komme og skrive,
saa

saa skal jeg sige ham til, og gaae saa: O!
ja, gaae, jeg troer, jeg har et lykkeligt Dø-
blik nu. —

Merine Saa skynd Dem at nytte det,
jeg skal kalde paa Cleante. (Hun gaaer).

Tredie Scene.

Mondor. (alene).

Lad mig nu see, om jeg ikke kunde gjøre
en lille Sang, om den saa kun var paa fire
Vers. — Der er saa meget smukt at sige om
min Datter! Lad mig see. (Han sætter sig ved
Skriverbordet, og grunder). Begyndelsen er
ogsaa altid det sværeste — imidlertid maa jeg
begynde med noget O! min Datter
. . . . Det var ikke saa ilde: O! min Datter,
det er overmaade godt. . . . (Han skriver).
Dog — O! min Datter — det er noget høit,
det er saa poetisk; jeg vil tage det O! bort.
Min Datter! det er mere simpelt og mere kiers-
ligt: ja, min Datter! men det er ikke nok det,
der maa noget til. — Min Datter — det er
en smuk Tanke, men den er saa kort — Hvor
bliver

bliver da den Cleante af. I de sex Maa-
neder jeg har holdt en Sekretair, er dette den
første Gang jeg behøver ham, og saa er han
borte: jo det er vel Umagen værd. — Ah! det
er han.

Fierde Scene.

Mondor. Cleante.

Mondor. Saa kom dog, min Ven,
jeg har saa meget at dictere Dig; sæt Dig der,
og skriv, saa skal jeg sige Dig til.

Cleante. (Sætter sig). Naar De vil,
min Herre.

Mondor. Seer Du, min Ven, det
er nogle Vers, som jeg har gjort til Høitide-
ligheden i Aften, de er ikke færdige endnu, men
de skal skrives alligevel; min Hukommelse vil
ikke staae mig bi, og Versene slippe fra mig,
førend jeg har faaet dem gjort. Nu da, tag
et stort Stykke Papiir, det største Du kan fin-
de, og skriv: Sang til min Datter paa hendes
Fødselsdag.

Cle-

Cleante. (Skriver). Paa hendes Fødselsdag.

Mondor. Min Datter!

Cleante. Skal der ikke først skrives, hvad Tone de gaar efter?

Mondor. Hvad Tone?

Cleante. Ja, min Herre!

Mondor. Hvad bryder jeg mig om Tonen; det er kun Ordene, jeg har med at gjøre.

Cleante. Men, siden De vil have at disse Ord skal synges, saa har De vel gjort dem efter en Tone?

Mondor. Nei, min Troe, har jeg ikke, det har jeg aldrig tænkt paa.

Cleante. Da er det dog meget nødvendigt.

Mondor. Ih! nu vel da! saa kan Du gjøre Tonen, naar jeg har gjort Ordene; jeg kan heller ikke gjøre alting.

Cleante. (Læser igien). Sang til min Datter paa hendes Fødselsdag.

Mondor. Meget godt; skriv nu: min Datter. . . .

Cle

- Cleante. Min Datter. . . .
- Mondor. Har Du det?
- Cleante. Ja, min Herre.
- Mondor. Vie et Dieblif. Har Du,
"min Datter!"
- Cleante. Ja.
- Mondor. (grunder). Meget vel —
et Comma.
- Cleante. Jeg venter paa noget mere.
- Mondor. Ja, jeg ogsaa, men der
kommer ikke noget. —
- Cleante. Hvorledes?
- Mondor. Nei, jeg har heller ikke gjort
mere endnu.
- Cleante. Saa er De ikke kommen ret
langt.
- Mondor. Det er dog altid til en Bes-
gyndelse; Du kunde ogsaa gierne hielpe mig lidt.
- Cleante. De har alt for megen Fø-
lelse, De elsker Deres Datter for høit til, at
De skulde behøve Hielp; det er saa let at rose
hende; vil De sige mig Deres Tanker, saa skal
jeg skrive dem, og Bersene komme af sig selv.

M o n:

Mon dor. Jeg troer, Du har Det; lad mig see; jeg vilde gierne sige hende noget smukt om hendes Person, Egenskaber og Forstand — og at det blev sat saadan — paa en net Maade, med en Smule — Lad mig see, Du kan faae mig de Vers paa Riim.

Cleante. (estertænkksom). Jeg forstaaer Dem.

Mon dor. Du forstaaer mig — det var da det første Vers.

Cleante. Det er skrevet.

Mon dor. Godt; nu skal jeg have fat paa det andet. Skriv nu det Vers, at jeg skulde just ikke rose hende selv, som hendes Fader, men hele Verden siger dog det samme, som hendes Fader — og riim det.

Cleante. Det maa jeg. (pønser og skriver). Det er skrevet, Hr. Mon dor.

Mon dor. Raader Du mig, at giøre et endnu?

Cleante. Jeg synes, to er nok.

Mon dor. Du kan bare sige til. Jeg er i Haande; men jeg troer, det er nok. Lad mig see de Vers, jeg har giort, at jeg kan rette dem.

Cleante.

Min Datter med sin Alders Yndighed
Langt skønnere Fortienester foreener,
Og hvad hos hende høiest Priis fortienet,
Aand, Skisnhed, eller Hierte, ingen veed.

Mondor. Det er Ord for Ord, hvad
jeg har sagt. Jeg troede, det var vanskeligere;
nu det andet Vers.

Cleante.

Saa kjær en Datter, smigrer jeg maaskee,
Men let man denne Svaghed mig forlader,
O! hvis jeg seer min Nisiida, som Fader,
Med Elfers Dine alle andre see.

Mondor. (studsende). Har jeg gjort
det?

Cleante. De sagde mig det til i dette
Dieblif.

Mondor. Det er sandt; men det saae
ikke saa vakkert ud, da jeg havde gjort det.
Det er godt, meget godt; der seer jeg intet at
rette. Uden at smiggre mig selv, tilstaae mig,
de Vers ere ikke slette.

Femte

Femte Scene.

Merine. Mondor.

Merine. Herre! man spørger efter Dem.

Mondor. Hvordan? jeg kan ikke arbejde eet Dieblis i Noe? altid skal man komme og forstyrre mig. Hvem spørger efter mig?

Merine. Det er den Herre i de sorte Klæder, der var her i Gaar Morges.

Mondor. Ah! det er en anden Sag. Denne Sag er vigtigere end alle mine; den angaaer min Datter.

Merine. Han venter Dem i Deres Cabinet.

Mondor. Jeg gaaer. (til Cleante)
Min Ven! jeg er saa ubeskrivelig fornøjet med mig, og Dig med; og jeg har tiltænkt Dig noget, der skal bevise Dig mit Venkab; lad mig raade; og vær Du roelig. Dette lidet Vers om den Fader, der er Elsker, og Elskeren og Faderen, er deiligt, grumme deiligt.

Siette Scene.

Merine. Cleante.

Merine. Hr. Mondor synes indtaget af Dem; saa meget desbedre! bliv De ved at gisre Dem affholdt af ham. Enten tager jeg meget feil; eller hans Datter kunde let foregaae ham med godt Exempel.

Cleante. Og hvoraf troer Du. . . .

Merine. Af hvad jeg nu nys saae. De erindrer nok denne saa ømme Viise, De gjorde for en Maanedes Tid siden, som Hr. Mondor fandt saa deilig, og som Jomfru Nisida ikke sagde eet Ord om?

Cleante. Nu, ja!

Merine. Nys var jeg af en Hændelse uden for Jomfru Nisidas Kammerdør, hun havde luft sig inde. Jeg hørte hendes Cithar; jeg lyttede til; hun sang Deres Viise gandske sagte, med halv Stemme; men saa ømt, at man nok kunde høre, hun holdt af den. Naar Forfatteren nu er een ligegyldig, saa er man ikke bange for at rose hans Arbeider, og lukker sig ikke inde, for at synge hans Viser gandske sagte.

Cle

Cleante. Det er et smukt Beviis.

Merine. Det er tydeligere, end De troer. . . . Men der er hun; kom, see at komme hende i Tale, at overtyste hende, at De elsker hende. De har Vittighed hos hele Verden, undtagen hos hende.

Cleante. Det kommer af, jeg ikke elsker uden hende.

Merine. Der er hun, frisk Mod! jeg skal hjælpe Dem alt, hvad jeg kan.

Syvende Scene.

Nisida. Cleante. Merine.

Nisida. Jeg troede, min Fader var her, Merine.

Cleante. Han var her i dette Dieblis, Gomsfru Nisida! men han har lukt sig inde med en Mand, han har at forrette med.

Merine. Han sagde os endogsaa, at det var noget, der angik Dem.

Nisida. Han tænker bestandig paa min Lykke, eller paa min Fornæielse.

Meri:

Merine. Hvem veed? Kanſkee tænker han paa, at ſkaffe ſig en Medhjælper til at gjøre Dem lykkelig.

Misida. Hvad vil Du ſige med det?

Merine. Jeg vil ſige, at han uden Tvivl vil er betænkt paa at ſkaffe Dem en Mand.

Misida. (levende). O! jeg haaber, nei!

Merine. Det vilde gjøre Dem ondt!

Misida. Enhver Forandring i min Tilſtand kan ikke andet end være mig ubehagelig. Jeg er lykkelig hos min Fader; jeg elſker kun ham, jeg vil kun elſke ham; han lever kun for mig; og denne Kjælelſe er nok for mit Hjerte, ſom for min Lykke.

Cleante. Til alle diſſe Aarſager maae De endnu lægge den Viſhed, De kan have, at De aldrig finder en Mand, der er Dem værdig. Om endog hans Stand og Formue var over Deres, om han ſaa var det elſkverdigeſte af alle Menneſker, gjorde De dog beſtandig et ulige Giſtermaal.

Misida. Derofor mig altid, Cleante! det gjør mig ondt, for jeg vil ſaa gierne ſnakke med Dem, og det kan jeg ikke for det.

Meri:

Merine. (sagte til Cleante). Nu frisk! — O den Eujon! (høit). Jeg, som ikke roser Dem, Gømsfru Misida, og som ikke holder mindre af Dem for det, jeg biesalder ikke denne Ulyst til Gistermaal. Men det maae være med en Mand, hvis Alder og Egenskaber er for Dem. Deres Hr. Fader er for gammel til at søge ham op; De er for ung til at vælge; vil De have det, skal jeg nok finde ham til Dem; det tager jeg mig paa.

Misida. Du er toffet, Merine!

Merine. Nei! det er mit ramme Alvor; og jeg kan alt see, hvo der er Mand for Dem. Siig eet eeneste Ord, og jeg bringer Dem et ungt Menneske, der er velskabt, seer godt ud, er god og følsende, har fin og elskværdig Forstand; med eet Ord, en Mand af Ære, Elskværdighed og Kiærlighed. Staaer det Dem an, behøver De blot at tale.

Misida. Og Du staaer inde for alt dette; endog for hans Kiærlighed til mig?

Merine. O! det er just den, jeg staaer allermeest inde for.

Cleante. Men den er dog meest vanskelig at bevise. Naat man er eeneste Datter af en riig Mand, har man den ulyksjelige Ret, aldrig at troe sig elsket. Lykken lader Egenkærligheden selv meget dyrt betale sine Gaver. Det hjælper ikke, at De er ung, smuk, indtagende; De er riig; dette eene Ord vil standse enhver sm og fiintsøgende Elsker; det maae være meget vanskeligt ikke at elske Dem; men det er umuligt, at vove at sige, at man elsker Dem.

Misida. Paa min Alder gjør man ikke saa sørgelige Betragtninger, og hvis nogenfinde

Cleante (levende). Hvis nogenfinde . . .

Ottende Scene.

Mondor. Cleante. Nerine. Misida.

Mondor. God Dag! min gode Pige! og jeg ønsker Dig til Lykke; men Du faaer ikke noget, før i Aften, for jeg vil overraske Dig. Jeg har gjort en Vise til Dig; vi skal have Concert, Fyrværkerie, Illumination; Du skal see, Du skal see noget, Du ikke venter.

Misida

Misida. Hvorledes, min Fader! De har den Godhed ...

Mondor. Spørg mig ikke. Jeg vil ikke have, Du skal vide et eneste Ord af alt det. Overalt har jeg vigtigere Ting at tale med Dig om, som jeg nu, Himlen være lovet, har ffaaet i Rigtighed. Cleante og Nerine ere ogsaa med i det, saa jeg kan tale om det i deres Nærværelse. Du kiender nok den unge Marquis d'Yrville, som hele Verden taler vel om, som Du tidt selv har roest for mig, og som paa nogle Maaneder gixr Dig en Smule sin Opvartning.

Misida. Nu, min Fader?

Mondor. Nu, min gode Pige! jeg har i dette Dieblif afgjort, at Du skal giftes med ham.

Cleante (affides). O Himmel!

Misida. Med Marquis d'Yrville?

Mondor. Ja, mit Barn! jeg har have Ondt ved at faae det i Stand; men for at jævne Banskelighederne, skænker jeg Dig paa Din Bryllupsdag alt, hvad jeg eier.

Misida. Og De, min Fader!

Mondor. O jeg! den sikkerste Maade for mig, til ingen Ting at fattes, er, at Du har alt. Desuden gjør Du mig en Tjeneste; for, — reent ud at sige, er jeg feed af mine Penge: det er altid det samme, og man maa drive sit Liv hen med at tælle. Harde man ikke undertiden den Fornøielse, at give dem bort, vilde det være utaaleligt.

Merine. Men er De ogsaa vis paa, at Deres Jomfru Datter . . .

Mondor. Jeg har heller ikke glemt Dig, Merine! jeg har længe mærket det Benskab, der er imellem Cleante og Dig; og jeg har nyttet Løsligheden til at gjøre eder lykkelige begge to. Jeg forsikker Dig en meget anstændig Medgift, og Du skal ægte Cleante samme Dag, min Datter har Bryllup.

Merine. Jeg skal ægte Hr. Cleante, Jeg?

Mondor. Ja, det ventede Du ikke, ikke sandt? Jeg har villet overraske Eder; for det, man ønsker, er hundrede gange behageligere, naar det kommer, uden at man tænker

ker derpaa. Nu da! I ere jo allesammen forbløffede! I takke mig ikke engang . . . hvad fattes da Dig, Cleante? Jeg har aldrig seet Dig saadan.

Merine. Man maa tilgive ham, Herre! det er Kiærlighed, Glæde . . . Den stakkels Karl ventede ikke at faae mig saa hastig.

Mondor. Min kiære Misida! Du feer ikke ud til at være fornøiet med det, jeg har sagt Dig. Hør engang, jeg ønsker inderlig, at see Dig Marquis d'Yrvilles Kone, og det skal jeg sige Dig Grundene for; men staaer det Dig ikke an, saa siger Du mig Dine Grunde, der vil være bedre.

Misida. Min Fader! jeg er giennemtrængt af Erkiendtlighed og Kiærlighed til Dem. . . . Men jeg ønskede at tale med Dem ene.

Mondor. Du gjør mig urolig, min Datter! (Til Cleante og Merine:) Hun siger hun vil tale med mig ene; jeg troer nok, I komme til at gaae.

Cleante (i det han gaaer). Merine! hvad skal der blive af mig?

Merine. Endnu er intet tabt.

Mi

Niende Scene.

Mondor. Misida.

Mondor. Jeg havde troet at gjøre Dig en Fornøielse med at bringe dette Giftermaal i Stand; Skulde jeg have taget feil, elsker Du ikke Marquien?

Misida. Jeg har aldrig elsket ham; han har gjort af mig, og jeg har ladet hans agtværdige Egenskaber vederfares Ret, men, hvad der er langt fra Agtelse til Kiærlighed?

Mondor. Saa har jeg sandfærdig taget meget feil. Du har altid talt mig vel om ham; jeg seer ham søge Dig i alle de Huse, vi komme; naar han snakker med Dig, har Du en tvungen og forlegen Mine, alt det har jeg taget for Kiærlighed. Dette er ikke om, og jeg tager mit Ord tilbage, for, det første Bilskaar var, at Egteskabet skulde være Dig med. Jeg beder Dig, forlad mig dette lille Dieblisks Sorg, jeg har voldt Dig: den gjør mig mere ondt, end Dig selv.

Et.

Misib'a. O, min Fader! (han rækker hende Haanden, som hun kysser.)

Mon dor. Jeg lover Dig, jeg aldrig skal gjøre saadan en Ubesindighed mere. Her-
 efter skal jeg hver Morgen gjøre Dig Regnskab
 for alle dem, der har begiært Dig Dagen før; og jeg skal ikke svare, uden hvad Du siger mig til.

Misib'a. Men, hvorfor har De saa travlt med at faae mig gift? jeg er saa lykkelig hos Dem! jeg føler ikke en Længsel, jeg gjør ikke et Ønske, som De jo opfylder. Lad mig blive i denne behagelige Forfatning; jeg kiender ikke til en Kones Lykke, og det er mig nok, at jeg er den lykkeligste Datter. Ja, naar De endogsaa — saa umuligt det er — kunde give mig en Mand, der kunde veie op mod min Fader, vilde det dog gjøre mig ondt, at dele mit Hierte; jeg vil ingen elske uden Dem; jeg vil ingen skylde noget uden Dem.

Mon dor. Min kiære Pige! Du behøver ikke at røre mig, før at faae mig til alt, hvad Du vil. Gift eller ugift skal Du aldrig forlade mig: det vilde blive min Død, og jeg

jeg har endnu Lust at leve nogle Aar. Den Modbydelighed for at tage en Mand, vilde Du maaskee tilstaae, det var en Nødvendighed at overvinde, naar du hørte Historien om min Formue. Hør nu den først; siden vil vi snakke sammen, som to gode Venner, der har fælles Fordeel. Jeg vil raade Dig, og Du kan afgjøre.

M i s i d a. Oh! min Fader! — jeg hører Dem. (de satte sig).

M o n d o r. Kiære Veninde! jeg har altid været en skikkelig Mand; men jeg har ikke altid været af Dem, man kalder skikkelige Folk; for de rige ere blevne eenige om, at kalde sig eene saaledes. Jeg var fattig, jeg, og boede med Din Moder i den lille Bye B e r g a m o. Du var ikke fød endnu, da en fransk Herre, der hedde Grev B a l c o u r, kom til vor Bye, og købte det Huus, hvor vi havde et Værelse. Han lod os beholde det, han viiste mig Ven-skab, og jeg giengjældte ham det af mit ganske Hierte; efter 6 Maaneders Forløb kunde han ikke være mig mere foruden. Denne Grev B a l c o u r var en meget brav Mand; men han havde hemmelig i Frankrig øgtet en meget

stem

stem Kone, der førte sig meget stot op. En Morgenstund reiste Greven sin Bei, og lod denne Kone beholde hans halve Formue til sig, og en halvaargammel Søn, hun havde, og som Greven aldrig vilde høre tale om. Jeg har levet 12 Aar i den ømmeste Fortroelighed med denne Grev Valcour; det er elleve Aar, siden han døde, og gjorde mig til Arving af alt, hvad han havde bragt med til Italien.

N i s i d a. Det undrer mig ikke.

M o n d o r. Saalænge jeg var fattig, var jeg lykkelig, saasnart jeg blev riig, kom Sorgerne: jeg mistede Din stakkels Moder, og Dine to Brødre. Alt det gav mig Affkye for mit Land; jeg gjorde i Penge, hvad jeg havde, og flyttede til Paris med Dig, som den gang kun var 6 Aar gammel. Jeg satte mine Penge godt ud; i ti Aar har de næsten fordoblet sig; saa at nu jeg, min kiære Datter! eller rettere Du har 15000 Daler aarlig Rente, hvoraf ingen har noget at fordre. Det er meget skönt; men døde jeg i det samme, vilde Du finde Dig ene, fremmed, uden Slægt, uden Tilstød, i den farligste Bye af Verden, og
i en

i en Alder, da den flygtigste Ubesindighed
gjør vore øvrige Dages Ulykke. Derfor, kære
Datter! ønskede jeg at see Dig givet med en
agtværdig og agtet Mand, som Marquis d'Yr-
ville, der ikke skulde tænke paa andet, end at
gøre Dig lykkelig, og i det mindste erstatte
Dig Din stakkels Fader, som alt bliver gam-
mel. Det er mine Grunde, min gode Veninde!
og har Du ingen Modbydelighed for Marquien,
beder jeg Dig om det, som en Godhed, at be-
trygge Din Lykke, naar jeg ikke er mere ... Du
græder; Du svarer mig ikke!

N i s i d a. O, min Fader! jeg vil gøre,
hvad De vil; men hvis De kunde læse i mit
Hjerte, havde jeg Styrke at sige Dem ...

M o n d o r. Hvorledes, min Datter!
har Du nogen Hemmelighed for mig? det vilde
ikke være ret; Du veed nok, jeg har aldrig havt
nogen for min Nisida.

N i s i d a. Nei! jeg skal gøre min
Pligt; jeg skal have Styrke dertil! jo mindre
De befaler, jo mere vil jeg adlyde. Men jeg
har to Godheder at bede Dem om; de ere vig-
tige, de ere nødvendige for mit Livs Rolig-
hed;

hed; det er at opsætte dette Sivtermaal, og sætte mig i Kloster.

Mon dor (reiser sig). I Kloster?

Misida. Ja, min Fader! det trænger jeg til; jeg trænger til Eensomhed og Esærtanke.

Mon dor. Du betænker det ikke, Misida! Du i Kloster? det er godt for de Døttre, hvis Fædre ikke have Stunder til at elske dem. Og hvad skulde der blive af mig, naar jeg ikke faae Dig mere? Mit kiære Barn! hvor kan Du falde paa en Beslutning, der var saa grum imod mig? har Dit Hjerter givet sig bort? elsker Du nogen?

Misida (skuler sit Ansigt). Ja, min Fader!

Mon dor. Nu! det er vel en stor Ulykke! Du behøver bare at nævne ham, saa skal jeg elske ham ogsaa.

Misida. O! det er mig umueligt at nævne ham uden at rødme.

Mon dor. Du kan ikke rødme for mig; er jeg ikke Din Fader? er Din Dre ikke min? Aabn mig Dit Hjerter, min Datter! naar vi

ere begge om det, kan det kanske lykkes os at gjøre Dig lykkelig.

Nisida. Vel da, min Fader! saa hør da det, jeg hundrede Gange har vildet skule for mig selv; helbred mig for en Lidenskab, som jeg uafsladelig bestrider, og som stedse bliver mere hæftig. Jeg elsker ... jeg elsker ...

Mondor. Hvem da?

Nisida. Cleante.

Mondor. Min Sekretair?

Nisida. Det er han ikke fød til at være; det er jeg vis paa; men jeg føler ikke desmindre, hvor ulykkeligt mit Valg er. Jeg beder Dem blot at staae mig bi, og jeg vover at staae Dem inde for, at jeg skal overvinde denne uovervindelige Tilbøielighed. Saae denne Cleante bort fra mig; jeg haaber alt af mit Mod, af Tiden, og især af Fraværelsen.

Mondor. Har Du betroet nogen denne Hemmelighed?

Nisida. Hvor kan De troe det, da jeg ikke har sagt det til Dem?

Mondor. Det er sandt; jeg har Uret. Hør mig; jeg har ikke glemt, at jeg ikke er be-

dre

dre end *Cleante*; og var vi i *Italien*, hvor, hele *Verden* veed, hvem jeg er, vilde jeg ikke tage i *Betænkning* at give *Dig* ham; men her, hvor jeg af *Kiærlighed* til *Dig*, har begaaet den *Dumbhed* at være forfængelig, her falder det mere vanskeligt. *Imidlertid* . . .

Misida. *Nei*, min *Fader*! nei, det tilkommer mig at sætte *Grændser* for *Deres* overvættets *Godhed*. Jo mere De gjør for mig, jo mere bør jeg gjøre for Dem. Jeg skal overvinde min *Lidenskab*; jeg skal opoffre den til *Deres* *Allderdoms* *Lykke*. Skaf *Cleante* bort fra mig, jeg beder Dem; giv mig *Tid* og jeg skal ægte *Marquis d'Yrville*.

Mondor. Du skal ikke ægte *Marquis d'Yrville*; men man maae see til at helbrede *Dig*. Du er meget *syg*, mit *Barn*! og jeg skal være *Din* *Doctor*, og gjør *Medicinen* *Dig* for *ondt*, vil vi strax holde op med den. Det er nok sagt. *Farvel*! lad mig raade, omfavn mig endnu eengang.

Misida. (omfavner ham). O jeg føler nok, jeg ikke skal see ham mere. (Gaaer grædende bort).

Tiende Scene.

Mondor. (alene).

Jeg er meget ulykkelig; jeg kommer til at bedrøve min Datter. Men hun maae red- des. Er der nogen?

Ellevte Scene.

Mondor. Nerine.

Mondor. Siig til Cleante, jeg vil tale med ham.

Nerine. Er det for at skiende paa ham, Herre?

Mondor. Giør, som jeg siger.

Nerine. For De seer ud. . . .

Mondor. Jeg seer nok, hun vil ikke gaae. Jeg skal selv gaae hen, og kalde paa ham.

Nerine. Jeg gaaer, jeg gaaer, Herre! Jeg har aldrig seet ham saa vred. (affides).

Tolv-

Tolvte Scene.

Mondor. (alene).

Jeg har aldrig Styrke til at give ham
 Afsked. Imidlertid maae han bort; det kan
 ikke være andet. Den arme Karl! Det er ogsaa
 min Feil, at jeg har taget et vakkert ungt
 Menneske i Huset, der maae gjøre Hovedet
 forstyrret paa alle de Fruentimmer, der see
 ham. Jeg veed ikke, hvor det kommer, at
 med den bedste Hensigt af Verden, gjør jeg
 alting forkert. Der er han; jeg vover aldrig
 at bede ham tage bort.

Trettende Scene.

Cleante. Mondor. Nerine.

Cleante. De har spurgt efter mig,
 Herre!

Mondor. Ja, min Ven! jeg har no-
 get at snakke med Dig. Vi maae endog være
 eene. Gaae fra os, Nerine!

Nerine

Merine. (affides). Hvad betyder alt det?

Mondor. Min Ven! jeg er meget forlegen. — Jeg har sagt Dig, Du skulde gaae, Merine!

Merine. Jeg veed det nok, Herre!

Mondor. Nu! hvad gjør Du da der?

Merine. De seer nok, Herre! jeg gaaer.
(hun gaaer).

Fiortende Scene.

Mondor. Cleante.

Mondor. Min gode Ven! jeg veed ikke, hvordan jeg skal sige Dig noget nyt, som vil gjøre Dig ondt, og som ogsaa bedrøver mig meget.

Cleante. Jeg er aldrig bleven forklædet af Lykken, ingen Modgang kan forfærde mig.

Mondor. Jeg havde haabet, vi aldrig skulde stilles ad, og at Dit Gistermaal
med

med Nerine skulde binde Dig til mit Huus for
stedse, men alting har forandret sig.

Cleante. Hvis det blot er det Gister-
maal, der er gaaet overstyr, er jeg for oprigtig
til at skule Dem, der ikke kunde blevet af.

Mondor. Ak! jeg har taget feil i det,
som i saa meget andet. Men det, der koster
mig meest at sige Dig, det, der gjør mig meest
ondt, er at jeg er nød til at bede Dig om en
Tjeneste.

Cleante. O, min Herre! befal! tal!
hvad skal jeg gjøre?

Mondor. Jeg er overmaade bedrøvet,
fortvivlet derover; men Du maa være saa god
at tage herfra.

Cleante. At forlade Deres Huus?

Mondor. Ja, kiære Ven!

Cleante. Har jeg havt det Vanheld
at mishage Dem?

Mondor. Zvertimod, jeg har helliget
Dig det sømmeste Venskab. Jeg veed ikke en-
gang, hvordan jeg skal finde mig i at undvære
Dit Selskab; Din Forstand, Din Flid er
mig behagelig og nødvendig; jeg elsker, jeg ag-
ter

ter Dig, jeg føler, bedre end nogen anden, alt, hvad Du er værd. Men hvad det end skal koste mig, saa maa Du bort, min Ven!

E l e a n t e. Har jeg fortørnet nogen i Deres Huus? har nogen klaget?

M o n d o r. Langt fra; Du er føielig, tienstagtig, altid forbindelig; Du trættes aldrig med nogen uden for at spare Dem Ubehageligheder; hele Verden har ogsaa Godhed for Dig, agter, og elsker Dig; ak! og det er derfor, Du maa bort.

E l e a n t e. Tillad mig at forestille Dem, Herre! at alt det, De der siger mig, seer ud som den grusomste Spot. Det staaer til Dem, at lade mig forlade Deres Huus; men hvorfor vil De haane mig, i det De gjør mig uhykkelig. Min Erbsdighed, min Omhed for Dem for-tiente ikke denne Behandling, og jeg burde ikke vente mig. . . .

M o n d o r. Jeg haane Dig? Kiære Ven! hvor kan Du indbilde Dig det? Jeg gientaager Dig, at jeg agter Dig som mig selv, at jeg vilde give det halve af, hvad jeg eier, for at kunde henleve mine Dage med Dig; at Du
fra

fra den første Dag, jeg saae Dig, har ind-
 kude mig et Venskab, en Hengivenhed, som
 dette Dieblif aftvinger mig Taarer, da Du
 dog maae bort; seer Du . . . Du maae nød-
 vendig bort. Jeg græder over det; men Du
 maae; lad mig omfavne Dig for sidste Gang.
 (omfavner ham grædende). Farvel! min Ven!
 min gode Ven! jeg skal savne Dig, saalænge
 jeg lever; men tag bort det snarreste, Du kan.
 Farvel! farvel! forlad Dig bestandig paa mig;
 men lad mig aldrig see Dig mere. (gaaer græ-
 dende bort).

Femtende Scene.

Cleante (ene).

Hvad betyder disse Taarer og denne Af-
 skeed; disse Omheds-Forsikkringer, og denne
 Befaling at forlade hans Huus? er jeg rø-
 bet? har jeg ødelagt mig! O jeg veed blot,
 at jeg er det allerulykkeligste Menneske.

Se:

Sextende Scene.

Merine. Cleante.

Merine. Hvad er der da forefaldet? Hr. Mondor kom nu gandske forgrædt ned i sit Værelse, og sagde til mig, jeg skulde gaae her hen, og trøste Dem.

Cleante. Han har befaleet mig at forlade sit Huus paa Dieblicket, har omfavnet mig, tilsvoret mig evigt Venskab, og forbudet mig, at lade mig see mere her.

Merine. Det begriber jeg ikke. Og hvad vil De nu gjøre?

Cleante. Adlyde, Merine! jeg overlever det ikke, men jeg vil høre. O! tør jeg i det mindste gjøre mig det Haab, at Du undertiden vil tale om mig til Din Zomfrue; Du kiænder mit Hierte; Du kan være hende Sorgen, at aldrig nogen vil elske hende, som jeg; Du vil fortælle hende alt, hvad jeg har gjort, tænkt, lidt for hende, maaskee vil hun skænke min Skiebne nogle Taarer.

Me=

Merine. (grædende). O! hvor vi ere
ulykkelige! mig kan De for det første forlade
Dem paa indtil Døden.

Cleante. Du er den eeneste i Verden,
der har taget Dig af mig; een af mine største
Ulykker er, at jeg ikke kan erkjænde Dit Venſkab;
tag i det mindste mod denne Ring; det er den
eeneste Skat, min Moder har efterladt mig;
det eeneste, jeg kan raade over; aldrig har den
været mig ſaa kjær, ſom i dette Dieblik, da
jeg kan byde Dig den.

Merine. O min Herre! jeg trænger
ikke til nogen Ring; jeg trænger til at ſee Dem
lykkelig; tag ikke bort, ſig, hvem De er, hvad
vover De? alt er forloret! De har intet mere
at ſkaane.

Cleante. Om jeg giver mig tilkiænde,
troer Du da, at *Misida* og hendes Fader
tilgive mig, jeg har liſtet mig herind. *Me-*
rine! de vil overvælde mig med deres Bredde,
i Stæden for, jeg nu maaskee tager deres Med-
ynk med mig. Imidlertid . . .

Syttende Scene.

Mondor. Cleante. Nerine.

Mondor (med et Papiir i Haanden).
 Jeg beder Dig om Forladelse, min kiære Ven!
 at jeg kommer igjen, og plager Dig; men
 Smerten over at miste Dig havde saaledes for-
 virret min Hierte, at jeg ikke tænkte paa at
 byde Dig et ringe Venkabs Minde. Tag
 denne Anviisning, stakkels Cleante! og be-
 tragt den ikke som en Belønning for Dine
 Tjenester, men som en Belgierning fra Din
 Ven!

Cleante. Hvordan? min Herre! De
 bringer mig til Fortvivlelse, ved at forstikke
 mig at De elsker mig; De straffer mig ved at
 sige, jeg er uskyldig; og De kommer, og byder
 mig Understøttelse. Nei, min Herre! det kan
 jeg ikke modtage.

Mondor. O Cleante! det er ikke
 ret, og jeg fortjener ikke dette Afslag.

Cleante. Det er mig affkæligt, at
 mishage Dem; Himlen er mit Vidne, at intet
 i Ver-

1 Verden er mig saa dyrebart, som Deres
 Benskab; men en uovervindelig Grund forby-
 der mig at modtage Deres Belgierninger.

Mon dor. Hvad er det for en Grund?
 Der kan ingen god Grund være til at bedrøve
 dem, der holde af os.

Merine. Nu, min Herre! tael nu,
 nu er Diebliffet.

Mon dor. Hvad siger Du, Merine!

Merine. Jeg opmuntret ham til at
 aabne Dem sit Hierte. Deres Redelighed,
 Deres Godhed bør give ham Mod. Desuden
 har De elsket Madame Argentine for høit til
 ikke at tilgive de Forseelser, der begaaes af
 Kiærlighed.

Mon dor. Af Kiærlighed?

Cleante. Ja, min Herre! De skal
 vide alt; jeg er ikke det, De holder mig for?
 en voldsom uovervindelig Kiærlighed for Deres
 Somfrue Datter har for mere end eet Aar siden
 indtaget mig; da jeg mistvølede om at faae
 Adgang hos Dem, har jeg mældt mig til De-
 res Secretair: det er min Forbrydelse; straf den.

Mon-

W o n d o r. Hvorledes? De har misbrugt min Godtroenhed til at vilde forføre min Datter, til at vove. . . .

M e r i n e. O! min Herre! jeg er Vidne, han aldrig har talt til hende om Kiærlighed.

W o n d o r. Har han derfor mindre udsat hende for Banrygte? Naar man veed — som man umuelig kan andet — at De har tilbragt sex Maaneder i mit Huus, og havt Frihed at see, at tale med min Datter hver Time paa Dagen; hvo vil da troe paa den Agtelse, De har havt for hende? Min stakkels N i s i d a vil blive straffet for den Forseelse, De eene har begaaet. Og det er Lønningen for det Benskab jeg har baaret for Dem! De vanærer min Alderdom, De gjør min Datter ulykkelig, De forgifter mine sidste Dage; medens jeg blot tænkte paa at gjøre Deres lykkelige.

C l e a n t e. Kiærlighed er eene min Undskyldning, og denne Kiærlighed. . . .

W o n d o r. Utaknemmelige! hvorfor ikke sige mig det? hvorfor hellere vilde bedrage mig, end have den Fornøielse at aabne mig Deres Hierte?

C l e

Cleante. De havde ikke tilladt mig at
elske hende?

Mondor. Og hvad haabede De da?

Cleante. At behage Dem, at leve med
Dem, at vinde Deres Agtelse og Godhed, elske
Dem, og vente paa, at Deres Hierte skulde
finde mig værdig at elskes; og naar jeg da ved
al min Erbødighed og Omhed havde været
vis paa en Smule Venskab, da havde jeg ikke
været bange for at aabenbare Dem mine Følel-
ser, da var min Fattigdom, mine Ulykker, alt
det, der hindrede mig at tale, blevet Forhaab-
ningsgrunde for mig: jeg skulde have fortalt
Dem mine Bekymringer; Deres sømme Hierte
var blevet bevæget; De havde hørt Tilstaaelsen
om min Kiærlighed, ikke som Misidas Fa-
der, men som en Ulykkeligs Ven.

Mondor. Hvem er De da, tael! for-
klar Dem!

Cleante. Jeg er Søn af en Mand
af Stand; og har meget dyrt betalt denne sør-
gelige Fordeel. Forladt af min Fader fra mit
Livs første Dage; Offer for min Moders For-
seelser, der adsplittede den Formue, man havde
efter:

efterladt hende til mig, fandt jeg mig ude i Verden i den Alder, man trænger saa meget til sine Frønder, uden Formue, uden Venner, uden Tilflugt, ene, forladt i Naturen, havde intet andet, end Kundskaben om mine Ulykker, og torde ikke engang bære Navn efter en Fader, der havde betaget mig sin Kiærlighed, inden jeg endnu saae Dagens Lys.

Merine. Herre! De bevæges.

Mondor. Vist ikke, Jomfrue!— nu da!

Cleante. Det er ikke alt. I det Die-blik en gammel Ven af min Fader vilde vende sig til ham for at skaffe mig Tilladelse at komme og omfavne ham første Gang i mit Liv, erfoer vi, at min Fader var død i Italien, og havde efterladt sin hele Formue til en Fremmed.

Mondor. Til en Fremmed? hvilken Mistanke!

Cleante. Herpaa grundede jeg det Haab, eengang at tildrage mig Deres Deeltagelse. Dette ulyksalige Selvbedrag hindrede mig i at føle, at jeg fornærmede Dem. O! nøgt mig i det mindste ikke min Forladelse; jeg beder om den for Deres Fodder. (Knæler).

Mondor.

Mondor. Stig mig? hvad hedder Deres Fader?

Cleante. Grev Balcour.

Mondor. Grev Balcour?

Cleante. Ja! min Herre! jeg har Beviserne . . .

Mondor. O Himmel! De min Velsigters Søn? staae op! det er mig, der skylder Dem Erbødighed.

Cleante. Hvorledes? De har kiendt ham?

Mondor. Om jeg har kiendt ham? og De er hans Søn! O min Ven! (omfæmner Cleante). Min kiære Ven! jeg skylder Deres Fader alting; jeg har elsket ham i femten Aar. Det er mig, han har gjort til Arving af sin hele Formue: Himlen være lovet! det er mig, der har alle Deres Penge; og det er en stor Lykke for Dem, kiære Ven! thi jeg skal give Dem dem igien; dem kunde Deres Fader ikke give mig. (Ni si da kommer).

Attende Scene.

Mondor. Cleante. Nisida. Meline.

Mondor. Kom, min Datter! her seer Du en Søn af den, der har efterladt os sin Formue; det er ham, alt det, vi eie, hører til. Vi vare rige i Morges, min Pige! nu ere vi fattige; men det maae saa være; ellers vare vi ikke skikkelige Folk.

Cleante. Hvorledes? hvad siger De? jeg har intet at fordre? min Faders Giftermaal var aldrig erklæret; og Loven . . .

Mondor. Hvad gjør Loven mig, naar mit Hierte taler? De seer nok, det raaber til mig, at Deres Formue ikke hører mig til. Hvorledes? jeg skulde være rüg, og min Velgjørrers Søn være fattig? nei, min Ven! nei, min Herre! jeg vil give Dem alting tilbage; men jeg beder Dem at forsikre min Datter sit Udkomme; jeg vilde døe af Smerte, hvis jeg efterlod hende i Armod; og da De er Grev Balcour's Søn, vil De ikke taale det.

Cleante

Cleante. Deres Datter! o Himmel!
 nu vel! jeg tager min Formue tilbage, men
 for at lægge den for hendes Fødder. Og De,
 dydige og værdige Mand, der ikke tager i Be-
 tænkning at berøve Dem Deres Formue, af
 Frygt for at see mig ulykkelig; jeg er ulykkelig
 alle mine Dage, og De har intet gjort for mig,
 hvis De nægter mig Deres Datter.

Monдор. Hvorledes? De vilde. . .

Cleante. Jeg vil finde min Fader
 igien; De kan eene erstatte mig ham.

Monдор. Jeg forlanger ikke Bedre;
 og jeg vil endog sige Dig en Hemmelighed, der
 vil glæde Dig mere, end at Du har faaet Dine
 Midler igien; jeg sendte Dig ikke bort fra
 mig, uden fordi hun havde tilstaaet mig, hun
 var slaaet i Dig. Stig hende ikke, at jeg har
 sagt Dig det.

Cleante. O Misida! De elskede
 mig da.

Misida. Til Lykke har jeg alt sagt det
 i Morges.

Merine. Himlen være lovet! alting
 er i Orden, og jeg græder af Glæde.

Mon dor. Min kære Nerine! Du seer nu nok, at jeg ikke mere kan give Dig Cleante, som mit første Forsæt var; men Du maa tillade mig, at fordoble den Medgift, jeg tiltænkte Dig, og Du skal blive hos os, som en god Veninde af Huset. I, mine Børn! skulle nu forenes, og I ville vist blive lykkelige; men erindrer Eder vel, at ingen Glæde i Verden veier op mod den, at gjøre sin Pligt, som en retskaffen Mand, og en god Faber!

E n d e.

Den

Den gode Moder.

Comedie i 1 Act.

oversat af D. J. Samsøe.

Personerne:

Mathurine, en Forpagterkone.

Lucette, hendes Datter.

Lubin, en Bondekarl.

Dùval, Birkedommerens Fætter.

En Birkeskriver.

En Dreng.

Første Scene.

Lubin. Mathurine.

Lubin. Hør, jeg har megen Sorg, Madam Mathurine!

Mathurine. Jeg kan ikke troe det, min gode Ven.

Lubin. Det havde jeg heller aldrig ventet mig af Gomsfrue Lucette. Hun havde gjort mig det Løfte, at hun vilde elske mig bestandig, og De havde givet hende Lov til det; hvordan er det da mueligt, at en Pige, som De har opdraget, og en Pige, som er Deres Datter, kan være troeløs og ubestandig!

Mathurine. Men er Du ogsaa vis paa, at Lucette ikke elsker Dig mere?

Lubin. Oh! jeg har i lang Tid gjort alt, hvad jeg har kunnet, for ikke at see det;
men

men det piner mig Hjertet ud af Livet. Man siger nok, at Kierlighed ikke kan skules, men De kan være vis paa, at man endnu mindre kan skule, naar man ingen har.

Mathurine. Det skulde gjøre mig ligesaa ondt, som Dig, om min Datter havde forandret sig; det er alt saa længe siden, det blev afgjort, Du skulde have hende! Da Din Fader satte sig ned her i Eggen, var jeg den første, som tog mig af ham, og hjalp, og understøttede ham i hans Forpagtning. Jeg blev Enke næsten paa samme Tid, som Din Moder. Jeg havde alt længe holdt meget af Din Moder; men man holder aldrig saa meget af hverandre, som naar man har grædt sammen. Du er hendes eeneste Søn; jeg har ikke flere Børn end Lucette; jeg har altid kunnet lide Din aabne Karakter og Dit gode Hjerte; jeg saae, at min Datter ogsaa fandt Behag deri. Alder, Formue, Tilbøielighed, Alting passede sig saa godt paa begge Sider, Alting syntes at bekræfte Eders egen og Eders Modres Lykke; for Du veed nok, at en Moder ikke kan være lykkelig, uden hendes Børn ogsaa er det. Døm
nu

nu selv, hvor ondt det vilde gjøre mig, at give Slip paa saa skønt et Haab.

L u b i n. Om Forladelse, at jeg maae sige Dem, det er ikke Dem, som taber ved det.

M a t h u r i n e. Du græmmer Dig maa-
ske ogsaa uden Aarsag. Forelskede og Børn
græde ofte over ingen Ting: Du er brav for-
elsket, og Du er en smule Barn.

L u b i n. Deres Datter har glemt mig,
det er det værste. Siden denne Monsieur Dû-
val, Fætter til vores Birkedommer, er kom-
men fra Paris, med sin Dunk i Nakken, sin
udspede Best, sin lille Ketting, og denne vig-
tige og uforskammede Mine, er Deres Datter
ikke længere den, hun var før. Hun er bestan-
dig hos Monsieur Dûval; hun lærer alle de
Sange, han siger hende, og leer ad alle de For-
tællinger han gjør. Sidste Søndag dansede
de bestandig sammen. Jeg gik bag ved Epil-
lemanen, og græd, og hun mærkede det ikke
engang. Om Aftenen legede vi Blindebuk.
Jeg var det, og jeg gik den hele Aften; De
kan sagtens tænke, at man hverken har Arme
eller Been, naar man er vis paa, man er
ikke

ikke elsker. Jeg hørte meget godt, at Zomfrue Lucette og Monsiør Duval gjorde Nar ad mig, og loe mig ud imellem dem selv; og da jeg vilde foreholde Zomfrue Lucette det, saa i Stedet for al Undskyldning, sagde hun, at jeg havde gjort Skielmsstykker, siden jeg havde seet saa godt. Er det nu tydeligt nok, Madam Mathurine?

Mathurine. Den hele Ting er nok ikke andet end en Barmestreg, Du tager den alt for alvorlig. I Stedet for at skiænde paa Lucette, gjorde Du meget bedre, at Du lod, ligesom ingen Ting var, og gjorde Dig endnu mere Umage for, at være uskærdig.

Lubin. O! min Gud, Madame Mathurine! jeg skiænder aldrig paa hende. Undertiden græder jeg, naar jeg ikke kan holde mine Taarer tilbage; men saasnart Zomfrue Lucette seer paa mig, giver jeg mig strax til at lee, af Frygt for, at hun skal blive vreed over det. — At være uskærdig! Ja! jeg gjør, hvad jeg kan, Madame Mathurine! De seer, jeg har hver Dag min Søndagskiøle paa. Min Moder har givet mig al sin Stads; jeg

jeg glemmer heller ikke paa den, jeg har det paa
altsammen; jeg gjør mig saa rask, som jeg kan;
men jeg har ingen Dunk i Nakkén, som Mon-
sieur Duval; jeg kan ikke skikke alle de smaae
Arter, han kan. Han har lært, jeg veed
ikke selv, hvor mange Viser, udenad i Paris,
den digter han strar i et Dieblig Zomfrue
Lucette. Jeg veed ikke, hvordan det er,
jeg har forsøgt paa at ville gjøre een, jeg ar-
bejdede paa den, den hele Gaars Dag, men
jeg kunde ikke finde andet, end dette: Jeg elsker
Lucette mere end mit Liv. Da jeg havde sagt
det een Gang, saa god Nat, saa havde jeg sagt
alt, hvad jeg vidste.

Mathurine. Det gjør mig ret ondt
for Dig, min Ven! den lille Duval passer
sig slet ikke for min Datter.

Lubin. Det gjør han vist ikke.

Mathurine. Der er slet ikke noget
ved ham —

Lubin. Det kan De være vis paa.

Mathurine. Og hans Ophold i Pa-
ris har fordærvet ham endnu mere.

Lubin. Det veed jeg ganske sikkert.

Ma

Mathurine. Han seer ganske godt ud.

Lubin. Ja, saa, saa! jeg finder ham ikke fiøn, jeg —

Mathurine. Han har Forstand.

Lubin. Hele Verden siger det, vel at mærke, om det er sandt.

Mathurine. Alle de unge Nigler i Byen løbe efter ham.

Lubin. Det maa de, det bryder jeg mig ikke om, naar kun Lucette bliver hjemme.

Mathurine. Dåval er ikke riig.

Lubin. Han har intet uden sin Dant i Nakken.

Mathurine. Min Nabokone, som kiender ham meget vel, har sagt mig, at han seer meget paa Penge, og at min Datters Medgift var ham i det mindste lige saa kjær, som hendes Ansigt.

Lubin. O! alle de Toffer, som elske Penge, har ingen Smag.

Mathurine. Hør engang, vi maae endnu ikke lade Modet falde. Det kan være, at det Fortrin, som Monsieur Dåval har givet

givet Lucette, frem for alle andre Piger i Byen, har smigret hende. Vi Fruentimmere ere forfængelige, min Ven! det er næsten altid Aarsagen til alle vore Daarligheder. Lucette er slet ikke bedre. Men hendes Hierte er godt, det er jeg vis paa, og med et godt Hierte og en god Moder kommer en Datter altid til sig selv igien. Du veed, hvordan jeg har opdraget Lucette. Jeg har begyndt med at indprente hende den Sandhed: at jeg elsker hende langt høiere, end hun kan elske sig selv. Siden hun fik det i Hovedet, har hendes Fortroelighed til mig været uden Grændser: hun siger mig alt, hvad hun tænker. Jeg skal snart faae at vide, hvad det er for en Slags Følelse, hun har for Duval; og du kan være vis paa, at jeg ikke skal forsømme noget, for at gjøre hende fornuftig og skaffe Dig hende igien.

Lubin. O! sætter De mig og Fornuften sammen, kommer De aldrig godt fra det. Jeg skifter ikke om, at Deres Datter skal elske mig af Fornuft; det maa være af Fornøielse, saadan som i forrige Lieder. Veed De hvad,
Ma:

Madam Mathurine! det er slet ikke min Mening, at De skal holde en Skarlagens Prædiken for Gomsfrue Lucette. Alle disse Taler skade mig mere, end de gavne. De gjør meget bedre i at lære mig en Maade, at være mere beleven, end jeg er; at have Forstand — og disse smaae Manerer — og smaae Yndigheder — fort alle disse Pudserligheder, som Fruentimmerne gjøre saa meget af. Jeg har allerede bedet min Moder lære mig dem; men hun siger, jeg fattes ikke noget, og at jeg er ret yndig.

Mathurine. Hun har Ret, Din Moder; og jeg siger det samme.

Lubin. O! det kommer af, De ogsaa er min Moder. Jeg troer den eene ligesaa lidt, som den anden. Jo, det er en artig Maade at være yndig paa; at behage Moderen og ikke Datteren. Har De ikke et godt Raad at give mig?

Mathurine. Hvad Raad skal jeg give Dig?

Lubin. Der er vist ogsaa bleven gjort af Dem, ligesaa vel som af alle andre. Kan De ikke huske, hvad De syntes best om; sig mig det,

det, saa skal jeg ogsaa gjøre det, for at behage
Deres Datter.

Mathurine. Der er ingen visse Reg-
ler for det, min Dreng, det som fornøier een,
fleder en anden. Men jeg hører Lucette;
lad mig være allene med hende, jeg skal nok
arbeide for Dig.

Lubin. Ah! sig hende ikke, at jeg har
talt til Dem om noget, hun kunde blive stødte
paa mig for det; og jeg vil hellere lide for hende,
mit hele Liv igiennem, end gjøre hende
vreed et eeneste Dieblif.

Mathurine. Vær kuns rolig og gaae!

Lubin. (som seer Lucette komme).
Nu nærmer hun sig. O Gud! hvor hun er
smuk! Madam Mathurine! det er Dem
op ad Dage i det mindste. (han sukker). Den
Knægt, den Dival tager Livet af mig af
Aergrelse.

Mathurine. Bist ikke, siger jeg Dig,
jeg skal nok gjøre det godt.

Lubin. Ah! gjør det, jeg beder Dem,
om ikke for andet, saa for min Moders Skyld.
Hun dør af Sorg, dersom hun ikke seer mig
lykke

lykkelig. Farvel, Madam Mathurine.
(han gaaer bort, og sukker).

Mathurine. Farvel, min Søn!

Lubin. (kommer tilbage). Ah! hvad
var det, De sagde!

Mathurine. Farvel min Søn!

Lubin. Ah! det Farvel holder jeg saa
meget af. (han gaaer).

Anden Scene.

Lucette, Mathurine.

Lucette. (omfavner sin Moder). God
Dag, Moder; har Lubin ikke været hos
Dem!

Mathurine. Jo, min Datter!

Lucette. Han har vist beklaget sig for
Dem over mig.

Mathurine. Nei, men over sig selv,
han frygter for at have mishaget Dig.

Lucette. Han veed ikke selv, hvad
han siger.

Mathurine. Jeg har sat Mod i ham;
Du elsker ham jo bestandig? ikke sandt?

Lucette. Paa nogen Tid er han ikke nær saa elskværdig.

Mathurine. Saa! det har Du ikke sagt mig endnu; Du siger mig jo dog alting?

Lucette. O! det vilde blive alt for vidtløftigt at fortælle Dem.

Mathurine. Vi har Tid nok.

Lucette. Man skal heller ikke troe, min Moder, at Lubin er ganske uden Feil. Jeg har i det mindste paa nogle Dage opdaget adskillige hos ham.

Mathurine. Siig mig dem engang, jeg beder Dig.

Lucette. Han har et ypperligt Hierte, det er sandt; han er den bedste Dreng i Verden, det er ogsaa sandt; han elsker sin Moder af sit ganske Hierte, og Dem ogsaa; han vilde gaae i Døden for mig; alt det tilstaaer jeg, saa billig er jeg, men —

Mathurine. Og hans Feil?

Lucette (forlegen). Hans Feil . . . han er Jeg troer ikke, jeg elsker ham mere.

Mathurine. Det var den værste Feil; men Du gjør vel i at sige mig det, naar vi ere to, kan vi des bedre see, hvad vi skal gjøre, dersom denne ikke lader sig rette hos Lubin.

Lucette. Hvor De er god, min Moder! Jeg frygtede De skulde blive vred paa mig.

Mathurine. Saa kjender Du mig ikke ret, Lucette! der er ingen Ting, som kan gjøre mig vred, naar det er min Datter, som siger mig det, ligesom der heller ikke er noget, som kan behage mig, naar det kommer fra en anden.

Lucette (omfavner hende). Ah! De veed nok, at jeg ikke skulder noget for Dem.

Mathurine. Men, for at komme til Din Kierlighed igien, Du elsker altsaa ikke Lubin mere?

Lucette. Det kan jeg just ikke saa bestemt forsikre, men jeg skal sige Dem veent ud, hvordan jeg har det. Monsieur Duval er et vakkert ungt Menneske, han har megen Forstand, har levet i den store Verden i Paris,

ris, og han har sagt mig, at alle Damerne ved Hoffet vare forgabede i ham. Nu elsker Monsieur Duval mig; alle Pigerne i Byen ere færdige at briste af Harmen derover, det fornøier mig; Lubin er bedrøvet over det, det gjør mig ondt; jeg veed ikke, hvordan jeg skal bære mig ad. Jeg vilde gierne elske Lubin bestandig, men jeg vilde ogsaa gierne bestandig elskes af Duval.

Mathurine. Det er vanskeligt, mit Barn! men, ifald det nu skulde lade sig gjøre, vilde Dit Hjerte da ikke gjøre sig en eller anden lille Vebredelse.

Lucette. Nei, min Moder! siden jeg vilde sige Dem det, saa var der ikke mere ondt i.

Mathurine. Jeg skulde vist ogsaa forekomme det, ved at lade Dig see, hvor ubillig Du var; enhver af Dine to Elskere skulde give Dig sit hele Hjerte, og Du, Du skulde kun give hver af dem det halve af Dit; var det Kib lige?

Lucette. Nei, tilvisse ikke; jeg bedrog dem, og det er ikke smukt. Altsaa maa jeg

Bestemme mig enten for Duvall eller for
Lubin.

Mathurine. Det troer jeg, og jeg
raader Dig, naar Du har bestemt Dig, ikke
at forandre Dig igien, det vilde være en nye
Ubillighed.

Lucette. Hvordan det?

Mathurine. Det er let at begribe.
Da Herremanden gav mig min Gaard i For-
pagtning, sagde han til mig: Mathurine!
jeg giver hende saa og saa mange Tønder Land
at dyrke, og hun giver mig igien saa og saa
mange Rigsdaler om Aaret. Dersom han nu,
lige i Høstens Tid, kom til mig og sagde: Jeg
giver hende Rigsdalerne tilbage, og jeg tager
min Jord igien, vilde han ikke saa føre sig
flet op mod mig, siden det er Høsten, som skal
betale mig, ikke alene mine Penge, men ogsaa
min Umage og mit Arbeide?

Lucette. Uden Tvivl.

Mathurine. Nu vel! Naar Du nu
havde valgt Dig en Elsker, og sagt til ham:
Jeg tager imod Dit Venfskab, og giver Dig mit
igien; og Du saa i det Øieblik, han gjorde
Neg-

Stegning paa at gifte sig med Dig, vilde sige til ham: Jeg giver Dig Dit Benskab tilbage, og tager mit igien; saa bar Du Dig ad som Herremanden; det vil sige: Du begif en meget stor Uretfærdighed.

Lucette. De har Ret, min Moder! Ah! min Gud, hvor det er vanskeligt at være retfærdig!

Mathurine. Ikke saa vanskeligt, som Du troer.

Lucette. Men, min Moder! De bringer mig paa Tanke om een Ting. Jeg havde allerede givet Lubin mit Benskab.

Mathurine. Det veed jeg, og rimeligviis har Du Dine gyldige Karsager, hvorfor Du tager det tilbage.

Lucette. Nei, det har jeg ikke, og det er just det, som gjør mig ondt.

Mathurine. Spørg Dit Hierte til Raads.

Lucette. Mit Hierte er for Lubin, det er ikke det, som gjør mig forlegen; men giver jeg Duval Afkæed, saa vil han blive forelsket i en anden Pige her i Byen, og saa vil

vil hun troe, at hun har taget ham fra mig, og at hun altsaa er kionnere end jeg; og det er slet ikke behageligt, min Moder!

Mathurine. Har Du ingen anden Marsag end den?

Lucette. O! Jeg har endnu en anden: Jeg har gjort Lubin Uret; det maatte jeg tilstaae ham, og jeg kan ikke overtale mig dertil. Imidlertid. — Men jeg hører nogen: Det er Dúval, som bringer mig en Bouket.

Tredie Scene.

Dúval. Lucette. Mathurine.

Dúval. (med en indbildsk Tone). Ja, Jomfrue. (til Mathurine). Jeg har den Ære at være Deres Diener. (til Lucette). Siden De har tilladt mig, at forære Dem Blomster, komme de frem af sig selv i min Onkels Hauge.

Lucette. De er meget artig, Monsieur Dúval!

Mathurine. (for sig). De Blomster gjør mit hele Arbeide til intet.

Dúval.

Duval. Jeg haaber, at Madam Mathurine vil tillade mig at dele min Bouquet. Paa den ene Side vil jeg sætte de udsprungne Roser til Moderen, og paa den anden Knopperne til Datteren. Enhver skal have det, der ligner hende, omendskiøndt jeg i Sandhed, naar de ere hos hverandre, altid tager dem for to Søstre, og jeg har ondt ved at kiende den Ældste.

Lucette. Hører De, min Moder?

Mathurine. Veed De hvad, Monsieur Duval! De troer at sige mig en Forbindtighed, men De tager feil. Det skulde gjøre mig meget ondt, om jeg var hendes Søster; thi saa kunde jeg ikke være hendes Moder, og jeg kiender intet sødere Navn og ingen smukkere Stand i Verden.

Duval. Ja, saa høre Roserne Dem til. (Han synger til Mathurine).

Saa snart Du kommer disse nær,
Du deres Farve faldet finder;
Thi mindre skøn end Din den er.

Til Lucette.

Hver Knop sig aabner ved Dit Bryll,
 Og om den der end Døden finder,
 Hvo døde da ei der med Lyst?

Lucette. Nu, min Moder! har han
 Forstand?

Duval. Men det er sandt, Madam
 Mathurine! min Onkel har bedet mig sige
 Dem, at han imellem nogle gamle Papirer
 havde fundet et Dokument, hvorefter De har
 fuld Ret til en vis Lubins Eiendomme; han
 skal hve her i Byen, en stakkels Toffe, siger
 man. Min Onkel tilbyder Dem at begynde
 Processen, og staaer Dem inde for, at De skal
 vinde den.

Mathurine. Deres Onkel er meget
 god.

Duval. Det er nok Umagen værd at
 tænke paa. (til Lucette). Bed De, hvad
 der hendtes mig i Morges?

Lucette. Nei.

Duval. Jeg fik et meget kjærligt Brev
 fra den tykke Mand's Datter — hvad hedder
 han

Han nu — han har den Ære at være i Slægt med Dem?

Lucette. Hvem, min Onkel Thomas?

Duval. Just ham. Hans Datter, som i Sandhed ikke er saa hæslig, skriver mig til, at hun tilbeder mig, at hun græmmer sig til Døde over min Kiærlighed til Dem, at hun er eeneste Datter, og meget riig, og at hun vilde ansee sig for det lykkeligste af alle Fruentimmer, om jeg vilde . . . (han mærker, at Mathurine hører det, og bryder af for at sige:) Min Onkel har ogsaa bedet mig sige Dem, i Anledning af Dokumentet, at hans Broder, som er Procurator, skal af sit ganske Hierte være til Deres Tjeneste. Det er en Mand, som man kan lide paa, en Mand af store Fortienester; han har ydelagt mere end tyve Familier med ikke nær saa god Adkomst, som det Dokument giver.

Mathurine. O! det troer jeg gierne.

Duval. Jeg vil raade Dem, at tænke paa det. (til Lucette). Jeg svarede hende: at mit Hierte alt var givet bort, at det gjorde mig inderlig ondt for hende; men at jeg allerede

rede var vandt til at opoffre noget for Dem, siden De allene forhindrede mig at tage tilbage til Paris, hvor 5 til 6 Damer af første Rang laae syge af Længsel efter mig. (til Mathurine). Hvad skal jeg svare min Onkel?

Mathurine. De kan takke ham fra mig, og sige, at jeg frem for alt ønskede at see dette Dokument, og dersom De snart vilde bringe mig det, kunde vi tale sammen om det.

Duval. Jo, det er Søndag i Dag, hele Byen er allerede samlet paa Pladsen for at dansse: jeg vil følge Jomfrue Lucette dertil, og saa vil jeg løbe efter Dokumentet, jeg skal være her med det paa Diebliffet.

Lucette. Men siden efter kommer De dog, og danser med?

Duval. (halv sagte). Der er ingen Tvivl paa. (høit). Forretninger gaaer for Fornøielse, Jomfrue, men man kan gierne faae Alting gjort, naar man bærer sig rigtig ad.

Mathurine. Jeg skal bie efter Dem her.

Lucette. (til sin Moder). Hvor han er fornøftig for sin Alder, og hvor han er artig!

Duval.

Duval. Kom nu hen paa Pladsen,
jeg er vis paa alle Menneſker vente efter Dem.
(han ſynger).

O! kom, o! kom, til Dands og Fryd,

O! kom, elſkvaerdigſte Lucette.

O! kom, o! kom, til Dands og Fryd,

Jeg hører alt Skalmeyens Lyd;

Hver Høitid, ſom vi her anrette,

Fra Dig ſin hele Ynde har,

Selv Søndag ingen Feſtdag var,

Iſald vi ſavnte der Lucette.

Lucette. (til Mathurine). Hvor
han er elſkvaerdig! O! min Moder, min Be-
ſlutning er taget, og De kan gierne ſige den
anden, at han kan rette ſig derefter. (Lucette
giver Duval Armen, og de gaae ſyngende
bort).

O! kom, o! kom til Dands og Fryd,

O! kom, elſkvaerdigſte Lucette;

O! kom, o! kom til Dands og Fryd,

Jeg hører alt Skalmeyens Lyd.

Fierde Scene.

Mathurine (alene).

Alting er forbi, min Datter elsker D'Ar-
dal og det som forfører hende hos ham, viser
mig tydelig, at hun vil blive ullykkelig. Vilde
jeg et Dieblisk betiene mig af min Myndighed
som Moder, er jeg vis paa, Lucette vilde
adlyde. Adlyde! det Ord fordærver alting. Det
er et slet Middel. Ved at sætte mig imod hens-
des Kiærlighed, vilde jeg kun gøre den heftis-
gere, jeg vilde gøre Lubin forhadet, ved at
paalægge hende, at elske ham. Ah! Lucette,
Lucette, jeg vilde saa gierne gøre Dig lyk-
kelig, og for at opnaae det, maae jeg bedrage
Dig; hvor dyrt betaler man den Lykke, at have
faaet Børn! Neppes ere de fødte, førend tus-
sinde Farer true dem; dog lide de ikke, førend
det Onde er der, men Moderen lider endnu
førend det kommer. I Ungdommen er Faren
endnu større; indtagne for alt det, som kan
skade dem, arbejde de med Iver paa at blive
ulykkelige, og tænke ikke paa deres Moder,
førend just som de ere i Færd med at bedrøve
hens

hende. Alt dette veed jeg, og gientager det ofte for mig selv, men et Smil af min Datter kommer mig altid til at glemme det igien. Nu vel! godt Mod; siden vi elske dem saa høit, maae vel Fornøielsen overgaae Besværlighederne. Der er den stakkels Lubin; jeg har ondt af ham.

Femte Scene.

Lubin. Mathurine.

Lubin. (grædende). Ah! min Gud! min Gud! hvor jeg er at beklage!

Mathurine. Hvad skader Dig, min Ven! Du græder.

Lubin. Ja vist græder jeg, det har jeg Aarsag til.

Mathurine. Hvad er der skeet Dig?

Lubin. De veed nok, den Stær, jeg havde opdraget et heelt Aar, og som sagde saa smukt: Jeg elsker Lucette, jeg elsker Lucette. —

Mathurine. Og den?

Lubin. Og den! da det lod, som Gomme-frue Lucette ikke elskede mig længere, troede jeg,

jeg, det var Tid, at give hende Støren, at hun i det mindste kunde huske paa mig, naar den sagde hende: Jeg elsker Lucette. Derfor tog jeg den ud af Buret; jeg bandt det smukkeste Baaud, min Moder havde, om Foden paa den, og vilde bragt den til Deres Datter. — Ah! min Gud! min Gud. Nu er der ingen Haab mere tilbage. (han græder).

Mathurine. Nu da, saae Du, min Datter?

Lubin. Jo, tilviffe saae jeg hende. Jeg mødte hende med Monsieur Duvall. De sang begge to, som to Nattergale; det gjorde mig en Smule nedslagen, men jeg sagde ikke noget, tog min Hat af, og rakte Jomfrue Lucette Støren. Ah! da saae jeg tydelig, at det var ude med mig.

Mathurine. Forklar Dig da, Du gjør mig utaalmodig. Hvad sagde min Datter?

Lubin. Hvad hun sagde? det veed jeg godt, hvad hun sagde, det glemmer jeg ikke i lang Tid.

Mathurine. Men vil Du have, at jeg skal vide det, maae Du ogsaa sige mig det.

Lu-

Lubin. Hun sagde mig, at hun ikke kunde lide disse Dyr, som altid sagde et og det samme. Du og Din Stær, lagde hun til, kan tage Jer en Tour, jeg giver Jer Nøglen til den vilde Mark. I det hun sagde det, løsnede hun Baandet, og Stæren fløi sin Vej og sagde: Jeg elsker Lucette, jeg elsker Lucette.

Mathurine. Det ligner ikke min Datter. Og hvad gjorde Du?

Lubin. Jeg kunde ikke gaae af Stedet; jeg stod som forstøenet, og dog sagde mit Hierte mig bestandig, ligesom Stæren: jeg elsker Lucette.

Mathurine. Det er vist nok denne lumpne Duvæl, som har forført min Datter til denne slette Handling.

Lubin. O! Madam, alting er forbi: Disse sidste Træk aabner mine Dine; Deres Datter elsker mig slet ikke mere. Jeg maae tage en Beslutning, og den er tagen.

Mathurine. Jeg tør ikke give Dig meget Haab; jeg har ikke engang noget selv. Imidlertid . . .

Lubin.

Lubin. O! efter Historien med Støren, er der intet I midlertid mere: min Beslutning er tagen, Madam! min Beslutning er tagen. Da Støren saae, at han ikke var elsket længere, gif han sin Bei strax: Støren havde Ret.

Mathurine. Hør engang. Jeg har fundet paa et Middel, som er vanskeligt at udføre; jeg vover endogsaa meget ved det; men gaaer det an, skal vi være lykkelige allesammen inden Aften.

Lubin. Undtagen jeg.

Mathurine. Kunde vi være det, uden Dig, Din Gief? Men er det ikke Duvall, som kommer der?

Lubin. Ah! min Gud! jo det er; den Figur forfølger mig overalt.

Mathurine. Lad os være alene; jeg skal lægge en Snare for ham, som jeg haaber, skal fange ham. Vent paa mig hos Din Moder,

Lubin. O! jeg venter ikke længere, min Beslutning er tagen. Men jeg skal see Dem igien, Madam Mathurine, jeg skal see Dem igien; jeg holder saa meget af Dem,

jeg

jeg skal komme og sige Dem Farvel. Farvel,
Madam Mathurine, jeg skal komme igjen
og sige Dem Farvel. (han gaaer).

Siette Scene.

Mathurine. (alene).

Der er Dúval; det vil blive vanskelige
at bedrage ham. Maatte min Dmhed for min
Datter give mig saa megen Forstand, som jeg
behøver.

Syvende Scene.

Mathurine. Dúval.

Mathurine. Ah! er De der, Mons-
sior Dúval? Jeg troede ikke, De var kommen.

Dúval. Jeg havde noget at bringe
Dem, som kunde være Dem nyttigt; og De
havde lovet at snakke lidt med mig: to meget
vigtige Aarsager for mig, at komme igjen.

Mathurine. Men De var jo hos
min Datter, og jeg forundrer mig, at De
kunde huske paa mig.

2

Dúval.

Dùval. Det er vist nok, at naar man seer paa Jomfrue Lucette, kan man have Lov at glemme Alt; hun ligner Dem saa meget.

Mathurine. Ah! Monsieur Dùval, denne Artighed stial De fra hende. Men, for ikke at faae Dem til at lyve igien, vil vi tale om noget andet. Hvor er det Dokument, hvorefter jeg kunde gjøre Fordring paa det, som hører Lubin's Familie til?

Dùval. Her er det, Madam. (hun vil tage det, Dùval sætter sig derimod) Men jeg kan ikke lade Dem faae det, uden at De vil gjøre Brug deraf, og min Onkel faaer Processen at føre. Det er hans Billie; den kan jeg ikke forandre. Dersom De, for Exempel, vilde gifte Deres Jomfrue Datter bort, og De vilde have den Fornøielse, at forsøge hendes Medgift ved at overlade hende dette Dokument, saa vilde min Onkel gjøre sig en Fornøielse af, at udlevere Dem det.

Mathurine. Han er alt for artig. Men, Monsieur Dùval, dette Dokument gielder alene for min Person; det er mig alene,

det

det hører til; det kan ikke nytte min Datter, uden i det Tilfælde, at jeg gjorde hende til min Arving, naar jeg giftede hende bort.

Dù val. Det forstaaer sig; men der er da ingen, der tvivler om Deres Tanker i den Henseende. Man kiender Dem alt for vel, Madam Mathurine! til ikke at være vis paa, at De jo giver Gomsfrue Lucette Alting, og lader hende vælge sig til Mand, hvem hun lyster, og at De ikke har samlet Dem Deres Rigdomme, uden for at have den Fornøielse, at give hende dem til Medgift.

Mathurine. Det er vist nok, at uden mig skulde min Datter ikke have meget. Hendes Fader var fattig, da jeg giftede mig med ham; jeg gjorde hans Lykke. Det er en meget behagelig Fornøielse, Monsieur Dù val! en Fornøielse, som jeg kunns har følt eengang, og som uden Tvivl er den største, Rigdom kan forskaffe os.

Dù val. Den Fornøielse kan De faae igien, Madam Mathurine! De kan faae den igien, naar De vil sige til den, som Gomsfrue Lucette vælger sig til Mand; Min Ven,

Du er elskværdig, og min Datter elsker Dig; det er hendes Bestilling; men Du er fattig, og jeg giver Dig min hele Formue, see, det er min. I det De udtaler disse Ord, overlæverer De i hans Hænder Deres Contrakter, For skrivinger, Beviser og Penge, og nyder ret hans Forundring og Erkiendelighed. Ah! hvilket Dieblif, Madam Mathurine! hvilken Eyledestgjørelse for Deres Svigersøn og Dem selv! Jeg, jeg er ret følsom, og mit Hierte røres blot ved Tanken. Jeg synes, at jeg seer alt dette, og jeg føler den Glæde, den Henrykkelse, den Fornøielse. O! det er et skönt Dieblif, Madam Mathurine!

Mathurine. Det tilstaaer jeg. Men jeg er endnu ikke fire og tredive Aar gammel; jeg har ligesaa vel et Hierte, som en anden: det er mueligt, jeg kan finde een som behager mig. Ikke sandt, Monsieur Düval? Man har seet saa galt før.

Düval. O! for den Sags Skyld, Madam! det var ikke saa besynderligt.

Mathurine. Nu vel! dersom jeg nu paa den eene Side lagde det, som tilkommer

min

min Datter, og paa den anden Side det, som
 jeg selv beholder tilbage, som er fire Gange
 saa meget, og saa oven i Kjøbet det Dokument,
 De der har, og jeg saa med denne Medgift
 kunde træffe paa et elskværdigt ungt Menneſke,
 ſaadan ſom Dem, ſætter jeg; De ſkal ikke blive
 bange, jeg ſætter kunſ ſaa; og jeg derpaa ſagde
 til Dem, min kiære Ven! De behager mig;
 det er Deres Beſtilling; jeg ægter Dem, det
 er min; jeg giver Dem alt, hvad jeg eier;
 det er min Fornøiſſe; og, i det jeg ſagde
 diſſe Ord, ſatte jeg Dem i Beſiddelſe af alle
 mine Midler, Penge og Contrakter. Jeg ſæt-
 ter kunſ ſaa, det mærker De vel; men det maae
 De ogſaa tilſtaaе, at naar jeg ſætter det, vilde
 jeg langt bedre nyde dens Forundring, Glæ-
 de og Erkiendtlighed, ſom jeg berigede. Ah!
 hvilket Dieblif, Monſiør Duval! hvilken
 Fyldſtegiørelſe for min Mand og mig! Ja,
 jeg vil ikke ſkiule det, jeg har endnu Følelſer,
 og mit Hierte banker en Smule ved denne
 Tanke; mig synes, jeg er ſaa nær — og jeg
 føler i Sandhed. — O! det er et ſkönt Die-
 blif, Monſiør Duval!

Du

Dúval. Ja, Madam Mathurine! og endnu meget skønnere for den, som kunde opleve det med Dem, end for Dem selv.

Mathurine. O! De spørger. Lad os nu tale om een, som fortjener det bedre end jeg, om min Datter; thi, om jeg endogsaa engang skulde tænke paa det, som jeg sætter, saa blev det vist aldrig, førend jeg havde faaet hende forsørget. Alting er paa rede Hænder; Pengene, som tilkomme hende, ligge færdige; jeg vil endogsaa lægge noget til; en Moder'er altid forbunden, at givre mere end sin Skyldighed, men saa har jeg ogsaa Lov til at raade over det, jeg beholder tilbage, til Fordeel for den, som mit Hierte elsker.

Dúval. De taler meget fornuftigt, Madam Mathurine! Hvor ethvert af Deres Ord trænger ind til mit Zunderste! Men Deres største Ulykke, og som jeg ret er utroostelig over, er den, at De er alt for riig. Hvor dan meener De, at en Elsker, som har en Smule sin Svølse, vover at nærme sig?

Mathurine. O! De kan let tænke, at jeg ikke saadan gaaer hen, og fortæller alle mine

Dm:

Omstændigheder til et Menneske, som kunde elske mig. Dem har jeg sagt Alting, siden der dog ikke er noget at smiggre sig med hos en Mand, bekiendt med Verden, som saa mange beile til, og som er saa troe en Tilbeder af Gomsfrue Lucette. Nu, vi vil tale om noget andet, jeg er fied af dette. De kommer her for at bede mig om min Datter, at sige mig, at hun elsker Dem, og at De tilbeder hende. Jeg giver Dem hende, hendes Medgift er færdig; Brylluppet kan staae, naar De vil.

Du val. Men, Madam Mathurine! hvem har sagt Dem et Ord om det? Vil De gjøre mig den Fornøielse, at høre mig et Dieblif, og troe mig?

Mathurine. Troe Dem? det var noget meget. Men vi vil see; skynd Dem.

Du val. Nu har jeg været tre Maaneder her i Byen, og kunde været i Paris, hvor jeg, uden at rose mig selv, nød et meget behageligt Liv. Der maae altsaa være en mægtig Årsag, som holder mig her; og hvad kan denne Årsag være, uden Kiærlighed?

Ma:

Mathurine. Ah! det veed jeg, Monsieur Duvall! det veed jeg; det er ikke værd at gientage.

Duvall. Nei, De veed det ikke; jeg har aldrig vovet at sige Dem det; men værdiges at høre det i Dag, siden De ikke har villet det giette det. Da jeg kom her til Byen, saae jeg en Enke paa omtrent tredive Aar, friskere og sundere end alle Piger paa femten: et rundt Ansigt, en opstaaende Næse, vittige levende Dine, to og tredive hvide, velordnede Tænder, en frie og munter Mine; med alle disse Undigheder en Tænkemaade, saa reen som Guld, god, oprigtig, sm, og med det bedste Hierte til at gjøre vel. De begriber selv, at saadant et Væsen maatte sætte mig Griller i Hovedet; men hvordan vove at sige hende det? Jeg, en ung Spyttegøg, slet skabt, uden Forstand, uden nogen af disse Undigheder, som erstatte det, der mangler i Lykke? Jeg besluttede aldrig at tale til denne Enke, om den Kiærlighed jeg følte for hende. Saa Dage derefter mødte jeg en ung Pige, som lignede hende ganske og aldeles. Det var nok for mig, til at foretrække hende

hende for alle Byens Skønheder. Jeg giver af hende, viser hende Opmærksomhed, hun finder sig deri, og tager imod min Opvartning; og jeg, da jeg ikke tør nærme mig med mine Døffer til Originalen, anseer jeg det for en Lykke, at tørde henvende dem til Portraitet. See! det er min Kiærligheds Historie for Deres Jomfrue Datter.

Mathurine. Monsieur Duvall! det er ikke mueligt, at blive vreed for sig en Erklæring, især naar man ikke har kundet bare sig for at lade see, at man ønskede den; men dog, det er Portraitet, De vil have, og det skal De faae, og De er ikke Mand for at opofre det for Originalen.

Duvall. O! sig eet Ord, et eeneste Ord, og De skal see. —

Mathurine. De misbruger Deres Fordele. Men hør, Monsieur Duvall! De har fortalt mig Deres Kiærligheds Historie, jeg maae ogsaa fortælle Dem min. Da min Mand blev forelsket i mig, gjorde han Kuur til en lille Bonde pige, som rimeligviis ogsaa lignede mig. Jeg lod mig forstaae med, at
jeg

jeg ikke godt kunde lide disse Udspreddelser, og forlangte, at han skulde skrive et Brev til mit Portrait, hvori han reent ud skulde sige hende, at han aldrig havde elsket hende, og at hans hele Hierte hørte mig til.

Dúval. Og hvad var Belønningen for dette Offer?

Mathurine. Min Haand.

Dúval. Uden Tvivl gav De ham ogsaa, imedens han skrev Brevet, skriftlig Lovte paa, at ægte ham Dagen efter.

Mathurine. Samme Dag.

Dúval. Har De Blæk' og Pen inde hos Dem?

Mathurine. Alt, hvad der behøves.

Dúval. Vil De gjøre Dem den Uleilighed at gaae hjem, kunde vi ende vores Samtale skriftlig.

Mathurine. Af mit ganske Hierte, Monsieur Dúval! Nu, hvad siger De? Husk imidlertid paa, at frem for alle Ting, maae min Datter være gift, og Dokumentet i mine Hænder.

Dúval.

Du val. Frem for alt, maae man be-
hage Dem og tilbede Dem for bestandig. (De
gaae ind i Huset).

Ottende Scene.

Lucette. (alene).

Du val er inde hos min Moder; uden
Tvivl forlanger han mig af hende; jeg veed ikke,
om jeg skal være glad ved det. Du val er elsk-
værdig, men hans Hierte er ikke saa godt, som
hans Forstand; han lode for meget ad det, jeg
slap Lubin's Star. Ah! det var heller ikke
smukt giort. Jeg seer endnu den arme Staf-
fel, forsagt, med Taarene i Dinene, see paa
mig uden at beklage sig. Jeg maae græde, naar
jeg tænker paa det. Ah! hvor man er ulykke-
lig, naar man har giort noget galt! Saa tæn-
ker man paa det hele Dagen. Det var Du-
val, som vilde have det. Saalænge jeg elskede
Lubin, forlangede han aldrig noget af mig,
som kunde græmme mig. Jeg veed ikke, hvad
jeg skal gjøre; jeg er meget at beklage. Jeg
vil bie, til min Moder kommer; jeg vil sige
hende Alting; det trøster mig.

Niende

Tiende Scene.

Lubin. (i Mundering med Patronstaske og Sidegevær). Lucette.

Lucette. Men, hvad seer jeg! Det er Lubin — ja det er ham — det er rigtig nok — og hvordan? —

Lubin. (gaaer tilbage). Jeg beder om Forladelse, Jomfrue! det var Deres Moder, jeg søgte.

Lucette. Wie lidt Lubin, svar mig, hvad vil denne Dragt sige? hvad ser der hændt Dig, jeg skælver af Angst.

Lubin. Bliv ikke bange! bliv ikke bange! Jomfrue! jeg har ikke i Sinde at dræbe Monsieur D'aval. Jeg vil Jogens Død, uden min egen.

Lucette. Men forklar Dig da, og lad mig komme ud af denne Uvished. Hvad vil Du med den Mundering, har Du ladet Dig hverve?

Lubin. Hverve? det er jeg af Dem; det var al min Lykke og al min Glæde. — De har givet mig min Afsked, og jaget mig bort,
som

som et Skarn. Jeg har søgt mig en anden Kapitain, meget mindre elskværdig, men ogsaa lidt bedre at staae Liid til.

Lucette. Er det mueligt, at Du har begaaet det Galskab? Er det mueligt?

Lubin. Jomfrue! jeg har undertiden endnu begaaet farligere Galskaber; for overalt har jeg ikke overladt min Kapitain andet end mit Liv: det værste, som kan hendes mig, er, at jeg mister det; og naar man er eengang død, lider man ikke længere. Men, naar man overlader sit Hjerte, naar man giver det bort, naar man skienker det ganske og aldeles til den, som man elskede høiere end sig selv, og hun saa, efter at have taget imod det, forsmaaer det, sanderstider det, stikker det med hundrede Naale, paa de Steder, som, hun vidste, var mest smertefulde, det, Jomfrue! giver mere ondt, end at døe, og det giver meget længere ondt.

Lucette. Og hvad vil Din Moder sige? Du tænker ikke paa, at naar Du forlader mig, forlader Du hende ogsaa?

Lubin. Det er ikke mig, som forlader Dem, siden jeg fører Dem med mig i mit

Hjerte,

Hierte, og siden De har sagt mig: gaae Din
 Bei. For min Moder har jeg ingen Undskyld-
 ning, det veed jeg, og det græder jeg for.
 Men Madam Mathurine skal trøste hende,
 og sørge for hende, medens jeg er borte. Jeg
 kom just for at bede hende om det, jeg kom,
 for at paalægge hende, at opfylde min Plads
 hos min Moder. Det var ikke Dem, jeg søgte,
 Gjomfrue! jeg vilde reist uden at see Dem.

Lucette. Reise? hvad! vilde Du reise
 i Dag?

Lubin. Strax. Jeg maae vel; Ka-
 pitainen har sagt mig, at Generalen var i Færd
 med at holde et Slag, og at han ventede alene
 paa mig. Nu kan De nok tænke, at jeg ikke
 kan lade denne brave Mand vente.

Lucette. De har bedraget Dig, det
 kan Du være vis paa, Lubin.

Lubin. O! jeg veed nok, jeg er bleven
 bedragen, men ikke af Kapitainen! hold mig
 nu ikke længere op, Gjomfrue! jeg siger Dem
 endnu engang, det var ikke Dem, jeg søgte;
 det er Madam Mathurine, Deres Moder,
 som jeg vil give dette Stykke Papiir. Er hun
 hjemme?

Lu-

Lucette. Hun har at bestille. Lubin,
Du forlader mig altsaa?

Lubin. (bliver). Jeg har i Sinde,
at gaae bort, men jeg forlader Dem ikke.

Lucette. Lubin. . .

Lubin. Nu? (han kommer tilbage).

Lucette. Hvor jeg er ulykkelig!

Lubin. Jeg havde aldrig troet, det
skulde være mig, som trøstede Dem i Dag.

Lucette. Lad os ikke tale mere derom,
siden Din Beslutning engang er taget. (hun
græder). Siig mig bare, hvad det er for et
Papiir, Du vil give min Moder.

Lubin. (vil ikke vise hende det). O!
det er intet, det er intet.

Lucette. Hvorfor kan jeg ikke faae det
at see?

Lubin. De faaer det nok at see engang,
men det er ikke min Hensigt, at De skal see
det nu i dette Dieblif.

Lucette. Jeg beder Dig om det.

Lubin. De beder mig om det; De
beder mig om noget? De! det er dog endnu
et lille Dieblifs Lykke.

Lu-

Lucette. Lad mig læse det. (Hun tager Papiret, og læser). Mit Testament. Hvordan? Dit Testament?

Lubin. Ja, hvorfor ikke? siden man venter paa mig til dette Slag, maae man vel bringe sine Sager en Smule i Orden.

Lucette. (læser). Siden det nu er saa, at naar man ikke mere er elsket i denne Verden, kan man ikke gjøre bedre, end at gaae ud af den, saa har jeg besluttet, at tage imod Kapitainens Artighed, der er saa god, at skikke mig i et Slag. Jeg haaber, at, saasnart jeg er kommen der, skal det være gjort af med mig i et Dieblif; og saa beder jeg Dem, Madam Mathurine! Gomsfrue Lucettes Moder, om De vil være saa god, at udføre mit Testament.

For det første, beder jeg min Moder om Forladelse, fordi jeg har ladet mig slaae ihjel uden hendes Tilladelse; men siden det er den første Sorg, jeg har gjort hende, haaber jeg, hun vil tilgive mig denne Gang, naar jeg af mit ganske Hierte forsikkrer hende, at det aldrig skal skee mig tiere, at jeg skulde mishage hende,

og

og at jeg ikke fortryder Tabet af noget i denne Verden, uden af den Lykke og Fornøielse, at elske hende.

Jeg giver og testamenterer til Zomfrue Luce tte alle mine Fædrenemidler, saavidt som jeg kan raade over dem, uden at sætte min Moder i nogen Forlegenhed; jeg tilgiver hende min Død, og alt det, hun har gjort mig imod, og ønsker af mit ganske Hierte, at hun maae blive lykkelig med den, hun har foretrukket mig. Dog giver jeg hende dette paa det Vilkaar, at hendes første Søn skal hedde L u b i n, og at hun undertiden skal tænke paa mig, naar hun elsker, og holder af sin lille L u b i n, det vil frie mig fra at kiede mig i den anden Verden. Desuden giver og testamenterer jeg en Smule Livrente til den lille Hund A z a, som jeg har foræret L u c e t t e, da jeg nok kan tænke, at den ikke vil blive elsket længere af Zomfruen, naar hun gifter sig med en anden end mig, og jeg vilde dog nødig, at den gode lille Hund, som har været min Kammerat, skulde døe af Sult, fordi den har mishaget, saavel som jeg.

See! det er min hele sidste Villie: Det er den første og sidste Gang, jeg har havt nogen anden end Gomsfrue Lucettes.

Lubin.

(Lubin vil tage Testamentet, Lucette holder det tilbage).

Lucette. Lubin, behold Dine Penge, og lad mig have dette; det skal aldrig komme fra mig; jeg skal læse det mit hele Liv, i det mindste saa længe, indtil mine Taarer har udsløttet det.

Lubin. Deres Taarer! hvad, De græder! Og hvorfor græder De? hvad skader Dem, Gomsfru Lucette? Ah! tal; fortæl mig Deres Sorg; Jeg har nok overladt Monsieur Duval Deres Lykke, men jeg vil ikke overlade noget Menneske Deres Kummer.

Lucette. Min Ven —

Lubin. Ja, jeg er Deres Ven, jeg er det bestandig, og jeg skal være det, saalænge jeg lever. De har ikke længere vildet være min Veninde, De har taget Deres Venkab fra mig: det er en stor Ulykke for mig, men det som har formildet den lidt, er, at jeg aldrig har

har kundet tage mit Venſkab fra Dem. Svar mig, hvad feiler Dem? hvad er der, ſom beſymrer Dem?

Lucette. Fortrydſſe, Skam over at jeg har kundet miſkiende Dig et Øieblik, at jeg har været utaknemmelig imod Dig. Min Forføngelighed, min Alder har forvildet mig; mit Hjerte har ikke været laſtefuldt, det har altid elſket Dig, Lubin; det kan Du være vis paa; og denne ſaa oprigtige Kierlighed —

Lubin. Hvad ſiger De der, Lucette? igientag det, igientag det, jeg beder. Jeg har ikke hørt det ret. De vil elſke mig! De vil elſke mig endnu! Ah! min Gud! jeg troede, jeg ſkulde døet af Sorg, da De forandrede Dem, men nu, De kommer til mig igien, er jeg færdig at døe af Glæde. Nu behøver jeg ikke at gaae i Slag, De kan dræbe mig, naar De vil.

Lucette. Jo, jeg elſker Dig, jeg har beſtandig elſket Dig, jeg vilde grædt mit hele Liv over den Ulykke at have miſtet Dig; jeg ſiger Dig det, jeg igientager det, jeg finder

Fornøielse i at tilstaae det, i det Dieblig, da jeg ikke haaber Forladelse mere; da jeg ikke smigrer mig mere —

Lubin. Forladelse! gode Pige, hvad var det for et Ord, det? hvorledes? jeg vilde høre, Du skienker mig Livet, og Du taler om Forladelse af mig? Det er mig, som skal takke Dig, siden det er mig, som faaer Naade igien.

Lucette. Hvad! Du værdiges —

Lubin. Ja, jeg værdiges at være lykkelig. For, jeg vil ikke bedrage Dig, saa forræderisk og utroe Du var, har jeg dog ikke kunnet hade Dig, Du kunde have været det hundrede Gange mere, og jeg skulde dog ikke holdt op at elske Dig; bedste Pige! Du kunde stille mig ved min Lykke, men ikke ved min Kierlighed.

Lucette (rækker ham Haanden). Lad os da gjøre Fred, vil Du?

Lubin. Af mit ganske Hjerte. Men Du maa ikke dansse mere med D u v a l.

Lubin

Lucette. Jeg skal aldrig i mine Dage tale med ham. Men saa maa Du heller ikke gaae i Krig.

Lubin. Ja, det er det allerværste med denne General, som venter paa mig. Men jeg vil skrive ham til, at han gierne kan holde Slaget for mig, at jeg har faaet andet at bestille, og har forligt mig med Dig; men skal han endelig have een, kan vi sikke ham Duvall i mit Sted. Min Moder vil nok gjøre det af med Kapitainen, det er en stikkelig Mand.

Lucette. Og Støren?

Lubin. Den er kommen igien. Den Skielm har nok troet, vi vilde blive gode Bønder igien.

Lucette. Du tilgiver mig, saa er jeg lykkelig, og jeg lover Dig, at Du aldrig skal have nødig at bekymre Dig for Duvall. Jeg skal sige ham reent ud, saa Du hører paa det —

Tiende Scene.

En Dreng (med et Brev i Haanden).

Lucette. Lubin.

Drengen. Jomfrue, der er en Seddel, som Monsieur Dúval gav mig til Dem.

Lucette. Jeg har ikke med ham at bestille: Du kan bringe ham den igien.

Drengen. Det tager jeg mig nok i Agt for, saa vilde Monsieur Dúval skiende; han har sagt mig, jeg skulde give Dem den, der er den. Jeg maa vænne mig til at lystre Monsieur Dúval. Nu, han skal være Madam Mathurines Svigersøn, kan han give med os hvad han vil.

Lubin. Hvad snakker Du om Madam Mathurines Svigersøn?

Drengen. Jeg siger det, som sandt er, at Monsieur Dúval skal giftes med Jomfrue Lucette.

Lubin. Dúval giftes med Lucette! hvem har sagt det?

Drengen. Det maa jeg dog vel vide, siden jeg har Ordre at gaae hen til Birkeskri-

verer om Egteskabs-Kontrakten, og med det samme tage Spillemændene med mig. Madam Mathurine begaaer rigtig nok en Dumbhed: havde hun spurgt mig til Raads, vilde jeg sagt hende, at hun hellere skulde givet Ham sin Datter, thi, skøndt Han, sandt at sige, er en lille Smule for uskyldig, vilde jeg dog hundrede Gange heller have Ham til Herre, end denne lille Hans Quast. Men jeg spilder min Tid med Snak; Brevet har De, Farvel! Vor Herre være med Dem! (Han gaaer.)

Ellevte Scene.

Lucin. Lucette.

Lucin. Hvordan! De lover mig ikke mere at dandse med Monsieur Dival, og De gaaer hen og gifter Dem med ham?

Lucette. Jeg forsikker Dig, min Ven, jeg svær Dig til, jeg ikke veed noget deraf, min Moder har ikke talt et Ord med mig derom, og intet i Verden skal faae mig til at samtykke deri.

Lu-

Lubin. Jeg troer Dig, Lucette, jeg vil altid troe Dig. Derfor var det ogsaa Synd af Dig, om Du bedrog mig. Men læs Dit Brev; jeg vil ikke forhindre Dig.

Lucette. Nei, min Ven! det kommer Dig til, at læse det, Du har Lov til at gjøre med det, hvad Du vil.

Lubin. Aldeles ikke; det er ikke mit Brev. —

Lucette. Jo vist er det Dit, det angaaer jo mig. — Jeg hverken vil, eller kan have nogen Hemmelighed for den, som hersker i mit Hierte: Tag dette Brev, og læs det, men stød Dig ikke over, at det indeholder saadanne sømme Udtryk. Du vil troer, han skal giftes med mig, han tilbøder mig, han taler vist om sin Lykke med en Elfers hele Fyrighed; tilgiv ham det, min Ven! og vær vis paa, at jo kiærligere dette Brev er skrevet, jo kiærere vil det være mig, at opofre Dig det.

Lubin. Nu! lad os see, siden Du saa vil have det — det gjør mig dog en Smule ondt; jeg vilde nødig høre en anden siage det, som jeg selv ganske alene vilde tænke og siage.

Men

Men lad gaae, jeg faaer vel; det skal bare være for at lære og see en Smule, hvad det er for smukke Ting, hvormed Monsiør Dûval saa godt veed, at giøre Hovedet kruset paa de unge Piger. (han aabner, og læser).

"Jeg har været artig og høflig imod Dem, ligesaavel som imod andre Fruentimmer, og De har taget denne Artighed op for Kiærlighed. Det giør mig saa meget mere ondt, som De har tilbude mig Deres Hierte, og det er mig umueligt, at tage derimod, eftersom jeg ganske og aldeles har overgivet mit til den, som jeg snart skal foreene mig med."

Dûval.

Lucette. (leer). Det er Dig selv, som moerer Dig med at giøre dette Brev.

Lubin. Jeg? Jeg har aldrig giort eller freven slige Uforskammenheder. Jeg læser det, som det staaer.

Lucette. (tager Brevet). Det er ikke mueligt.

Lubin. See selv da.

Lucette. (læster at have læst). Ah! den Forræder! bebreid mig intet, min Ven!

Jeg

jeg havde endnu ikke faaet dette Brev; jeg ventede ikke at faae det, da jeg gav Dig min Kiærlighed igien, da jeg sagde Dig . . .

Lubin. Lad os ikke tale mere om det, Lucette. Var Din Feil ikke bleven straffet, havde jeg maaskee undertiden huffet Dig paa den, for at pine Dig; men efter dette Brev fortiente jeg, at Du skulde glemme mig for bestandig, dersom jeg et eeneste Dieblif kunde tænke mere derpaa. (han riper Brevet i Stykker). Lad os tale om vores Bryllup, jeg har aldrig holdt saa meget af Dig, som nu, jeg har aldrig seet Dig saa smuk, saa deilig, som i Dag; og al min Lykke, mit Haab, og min hele Glæde er kommen tilbage i mit Hierte igien.

Lucette. Ach! min bedste Lubin! hvor jeg føler al Din Opførsel! —

Lubin. Føl min Glæde! det er alt, hvad jeg beder Dig om, og glem for bestandig alt det, som ikke angaaer Din Moder eller mig. — Men see! der er Madam Mathurine med Virkeskriveren, og — altid den Monsiør Duvall.

Tolste

Tolste Scene.

Mathurine. Lucette. Birkeskriveren.
Lubin. Dival.

Mathurine. Vi har adskillige Ting at afgjøre, min Datter! og Birkeskriveren skal hjælpe os; han bringer Din Egteskabs-Kontrakt med sig; der er Num aabent for Din Mand's Navn, det staaer nu til Dig, som rimeligt nok er, at udfylde det; vil Du have Tid til at betænke Dig, eller vil Du sige Din Mening strax.

Lucette. Himlen ske Tak, min Moder! jeg har ikke nødig at betænke mig længe, for at lade det Navn skrive, som bestandig har været i mit Hjerte. (til Birkeskriveren). Hr. Birkeskriver! sæt, at min Mand, min Elsker, min Ven hedder Lubin.

Lubin. Ja, min Herre! hører De? glem ikke nogen af mine Titler.

Birkeskriveren. Jeg ønsker Dem til Lykke. Men er det Deres Bryllupsdragt?

Lubin. Nei, nei, den har jeg, naar jeg er paa Bagt.

Mathurine. Din Moder er nylig gaaen fra mig; hun vidste allerede den Galsskab,

Du

Du havde begaaet, og hun gik hen til Kapitainen, for at k sbe Dig frie.

Lubin. Min Moder har Det, see! dette er min Oberst, og jeg forlader Kapitainen, for at følge Obersten. Jeg veed nok, hvad Subordination er.

Mathurine. Dermed er det ikke giort. See! der er et Dokument, hvormed jeg kunde ødelagt Din gode Moder og Dig med. Saa-længe Du veed, det er i mine Hænder, vil Du troe Dig forbunden til at elske mig, at jeg ikke skal gøre Brug deraf. Du maae elske mig, som Du sagde før, alene for Din Fors nelse. See! der er Dokumentet. (Hun river det i Stykker).

Duval. Ah! Madam!

Mathurine. Et Dieblik endnu. Veed Du, hvad det har kostet mig, min Datter! at fors kke den gode Lubin og hans Moder, deres Noelighed, og at faae denne Herre til at tilstaae, at han aldrig havde elsket Dig? Et Egtekabs-Lofte, som jeg vel ogsaa kommer til at holde ham, ifald han endnu forlanger det, naar jeg i Forveien har giort nogle faa
For-

Foranstaltninger. Hr. Birkeskriver, vil De være saa god, at sætte, at foruden den Medgift, som tilkommer min Datter, giver jeg hende fra i Dag af, alt, hvad jeg eier i Berden, og alt, hvad jeg nogensinde kan komme til at eie; at jeg overlader mig ganske til hendes Godtbefindende; og forklar det paa en Maade, at det kan blive ligesaa tydeligt, at min Datter har alt, hvad jeg eier, som det er tydeligt, at hun har mit hele Hierte.

Lucette. Ah! min Moder!

Mathurine. Lad mig tale. For nærværende Tid, min Herre! da jeg ikke har andet tilbage, end de Yndigheder, som har forført Dem, saa, ifald De vil have min Haand, behøver De kun at sige det, og jeg skal underkaste mig min Skiebne. Men vores Lykke beroer paa Jomfrue Lucette; det staaer til hende at give mig et Udstyr, for at nøds mig til et Egteskab, som jeg affkyer. Spørg hende, hvad hun har i Sinde; hun er min Moder.

Duval. Madam, det er umueligt at udtrykke Dem, hvor meget denne Spøg hen-

ryks

cykker mig. Det fornøier mig, at jeg har havt nogen Deel deri. Jeg giver Dem Deres Løfte tilbage. Dersom jeg gistede mig med Dem, vilde vi begge blive ulykkelige; naar jeg ikke gifter mig med Dem, ere vi alle fire fornøiede: der er ingen Sammenstigning imellem det. Efter denne Regning, troer jeg da, jeg ikke kan gjøre bedre, end tage Afsked fra Selskabet.

Mathurine. De giætter vores Mening. Lubin (kalder ham tilbage). Gode Herre! Duval. Hvad er der?

Lubin. Siden De har saa megen Forstand, og jeg kun er et Fæe, kan De da ikke gjøre mig en lille Sang paa min Bryllupsdag? Jeg vilde være Dem meget forbunden.

Mathurine. Kom, min Ven, Brylluppet skal staae hos Din Moder; jeg bringer hende en Buket, og tager en igjen af hendes Haand. Den Dag, det gaaer Gens Børn vel, er det en Festdag for en god Moder.

E n d e.

